

Adrian Păunescu

POEZII CENZURATE

---

22 august 1968 22 decembrie 1989

Am nevoie de oameni

Am nevoie de oameni, 'ei sunt răscumpărarea
Singurătății mele de fond,
Oameni la metereze,
Oameni în paranteze,
Oameni peste tot,
Știu legea fim,
Toți murim,
Unii oameni îmi sunt mai apropiați.
Alții mai depărtați,
Mă uit la ei.
Și nu mă pot hotărî
Cine urmează să moară, ·
Nici să mor în locul lor n-aș vrea,
Dar nici ei în locul meu,
Seara e albastră
Ca spirtul medicinal
Și că ochii morții.
Am nevoie de oameni,
Dar prin maternități
Presează nou-născuții, „faceți-ne loc,
Suntem prea mulți.”
Eu nu pot face parte
Din plutonul de execuție,
Nici măcar să mă gândesc nu pot

Că mâine va lipsi dintre noi
Cel mai neînsemnat,
Paznicul schitului de la Tarnița
Sau biata nevastă-sa,

Am învățat
Un nou fel de condamnare:
Să fii privit în ceafă,
Să se uite oamenii
În ceafa ta;
După câteva ore de priviri În ceafă
Te vei simți ghilotinat.
Am nevoie de oameni,
Uite, încep să nu mai suport
Întrebările nepoatei' mele
În care mă recunosc pe mine mic
Întrebându-mi bunicii:
De ce mor oamenii,
De ce îmbătrânești, tată mare.
Cum să fac eu să te țin tânăr.
De ce tremură mâna tatălui meu.
De la Shakespeare la Andreea
Nu e decât un pas,
Știu că niciunul dintre ei
Nu-l va face.
Dar întrebările acestea naive
Sunt haina de zi cu zi
A unor geniale întrebări de duminică,
Și. Totuși, mulți oameni
Prea mulți oameni au murit,
Averea cimitirelor a sporit,
Parcă ar mai fi avut loc
Un nou război mondial,
Toate națiile pierd.
Nu câștigă nimeni.
A avut loc
Un război mondial secret,
Pe care nu l-a câștigat nimeni.

Suferindă de 17 ani, cine-mi dă dreptul, să fac matematică morților, eu sunt așa de prost și de sentimental

Că-l ptâr?! Și pe soldații români

Morți în "filme.

Nici o moarte nu vine la timp, toate morțile vin prea devreme, toate morțile au prioritate, viața pare un răsfăț, un detestabil privilegiu, agențiile de știri în lume care dacă n-anunță morți dau faliment.

Eu sunt în cu totul altă circumscripție,

Eu judec altfel,

Eu exagerez altfel, *

Agenția mea de știri

Nu anunță decese,

Eu cred

Că n-are dreptul să moară

Nici un câine.

E loc destul pe pământ

Și pentru faună

Și pentru floră,

Și pentru toate experimentele practice

Și pentru toate speculațiile teoretice,

E loc destul

Degeaba intră ucigașii în panică,

E loc destul,

Chiar și pentru ei e loc,

Chiar și ei au nevoie de oameni,

Am nevoie de oameni.

Nu mă pot hotărî

Pe cine să țin minte

Și pe cine să uit,

Zidarii mei nu lucrează la zid.

Ci la pereți,

Aici, în jurul meu,

Nu moare nimeni,

Nu se tac vânători,

Nu se taie porci.

Pregătiți izvoarele, '

Trageți toate gieanțele în sus,

Revoluția franceză

Mai eşuează odată, de data aceasta,

În limba română,
Aici, în versurile mele.
Nu există decât idealuri,
Nu există decât dorința de a le îndeplini,
Nu există idealuri realizabile,
De aceea nu-mi propun
Decât o țintă mărunță:
Vreau mâine la prânz
Să mă duc la locul
În care se îmbrățișează
Maramureșul cu Bucovina
Și să mănânc afine.
Pe urmă îmi continui ascensiunea
În cadrul revoluției mondiale
Pe post de brancardier
Care în viață și-n somn
Mă imită
Și-mi ia toate ticurile:
Am nevoie de oameni

Am nevoie de oameni.
Dacă un câine ne trebuie
Din când în când
În curte sau în casă,
Cum am putea fără oameni,
Dacă voi puteți,
Eu nu pot,
Știu că-mi voi plăti singur
Toate datoriile.
Știu că sunt plin de greșeli,
Dar știu totodată
Că sunt mai bun,
Mai milos,
Mai generos
Decât voi toți,
Cei de care am nevoie,
Nu vreau să vă duc la gură
Să beau din voi,
Dar nici voi pe mine.
Lăsați zarurile cum au căzut,

Există un joc aberant
În care toți
Vom ieși învingători,
Cu condiția
Să lăsați zarurile cum au căzut
Și să fiți de acord
Că poezia e un bombardier imprevizibil,
Dacă poetul nu face parte
Din plutonul de execuție;
Chiar vinovat să fie
Cel care trebuie să moară,
Ca și preotul ca și rudele condamnatului,
Eu nu pot fi de partea
Plutonului de pedeapsă,
Cu cel care va muri,
Cine va rămâne?

SUNT RADICAL

Ca un canibal pedepsit, ca un canibal cu gura pecetluită alerg pe pământ
și plâng: am nevoie de oameni.

1/2 septembrie 1989 Demacușa

Analfabeților

V-am spus că sunt un om periculos Și nu mi-ați luat avertismentu-n
seamă. V-am spus s-aveți pentru" persoana mea Un plus de-ngrijorare și de
teamă.

V-am spus că fac teribil de urât De sunt călcat puțin pe libertate, V-am
spus că sunt oșteanul credincios Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpărați și voi, Cenzori capricioși ai vremii mele, C-o
să vă coste scump mărunțul moft, De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneți mâna să munciți, Să nu mai tot pândeți zeloși din
umbră, V-am spus că n-o să placă nimănui Pornirea voastră, tulbure și
sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat Și că situația e mai complexă, Nu-
l intelectualul servitor, Cultura nu-l ceva ca o anexă.

15 Regresăm xNu-l nimic, e-n regulă, mai așteptăm fdouă sute de ani, ce-
o să fie, un biet accident istoric, o socoteală matematică greșită, suntem în
Estul Europei, nu uitați, Rușii, da, Maghiarii, da, Polonezii, da, Bulgarii, da,
noi, nu, noi nu, noi nu progresăm, că se interpretează, când nu voiau vecinii,

noi nu puteam, n-aveam voie, când vor vecinii, nu vrem noi, n-avem nevoie, asta e, așa suntem noi, ai dracului, dați în Paște, asta e. dați în Paște, nu-l nimic, e-n regulă, mai vedem noi, mai vedem, aveți răbdare, nu bateți din picioare, nu vă pripiți, noi regresăm cu plăcere, noi regresăm cu talent, noi nu ne luăm după nimeni decât când regresează. Două sute de ani! Atât! Aveți răbdare, nu chemați salvarea, nu exagerați, nu crâcniți, regresați cu noi!

Înapoi, marș!

Buzău. 8 aprilie 1988

Și lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre și mimând tumulturi, Cu aroganți și trândavi doctoranzi, Cu papagali care țin loc de vulturi.

V-am spus și am puterea să mai spun Că nu încap muntele în seră, Că prea-l scurt drumul de la răi la iad Și de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetișizați pe Marx, Să nu-l păstrați în spirit învățătura Și voi într-una, fără să-l citiți, îl pomeniți până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o dezertare Și voi v-ați decorat voi între voi Când luptă este în desfășurare.

V-am spus că muzica nu-l un microb Care amenință civilizații E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-l placă dați-l.

V-am spus, concetățeni analfabeți, Să luați aminte și să țineți minte, Dar nu știam că v-ați născut și surzi Și scoateți armă când vedeți cuvinte.

Gândiți.

Nu mai amânați aceasta, gândiți, ar fi trist pentru voi să vă» fi pus mintea la uscat pe'gardurile în care închideți, cu depline sentimente de posesiune și protecție, mintea mea obosită.

10 noiembrie 1983

Hi

Probă olimpică

Mintea. Mea obosită

Nu e mai proastă

Decât mintea voastră odihnită',

Hai să gândim împreună,

Hai gândiți și voi,

Încordați-vă mințile odihnite

Și produceți gânduri.

Ce sunt acele broboane de sudoare

De pe frunțile voastre?

Străduiți-vă,

Concentrați-vă,
Gândiți-vă,
Aveți mințile odihnite,
Dormiți de 2000000 de ani,
Ați avut scutire,
Ați avut permisie,
Ați avut concediu mental,
Ce dracu!
Vă depășește în viteză broasca țestoasă,
Melcul, de-a cărui trecere
Vă țiuie urechile,
E un melc mort,
Ariciul v-ăpare ca un ideal imposibil, vă mișcați ca prin corpuri solide,
Ca prin undelemn înghețat,
Ca prin ochi de sticlă,
Ce dracu!

19 Repetabila vânătoare Sunt vânați cu lasoul oamenii buni Nu se-
ntoarce în sat ce se face în sat, Imobilism, voluntarism și multe sancțiuni, Cine
nu a fost omorât, va fi arestat.

Sunt câțiva care trec și usucă atent
Tot ce simt, tot ce-aud, tot ce văd,
Ca să n-avem căldură, ca să n-avem curent,
Ca să fie prăpăd.

Dar ei vin și se duc, vârsta-l scoate la mal. Fericiți așteptăm pe cei tineri
în loc, Că sătui suntem toți și de stilul brutal Și de știința de-a pune paie pe
foc.

Și cei noi, care vin, ideale perechi,
Fac și ei tot la fel, numai represiuni,
Și cei noi, care seamănă mult cu cei vechi,
Dacă azi e duminică, mâine e luni,
Ies chiar ei să-l vâneze pe oamenii buni.

7/8 decembrie 1985 București

Motorul greșit

Și dacă după cum s-a auzit și dacă după cum un simț o spune întregul
drum e o deșertăciurie și chiar motorul e croit greșit!

Mașina e din ce în ce mai grea, o-mpingem năzuind la zile bune și
așteptăm s-apară o minune să ne putem urca și noi în ea.

Tu nu auzi, constructor de motoare, că ți l-am da pe-acesta înapoi? E un
motor prea leneș, prea greoi, nu poartă, ci-l purtat.de fiecare.

Și zi de zi motorul nostru moare și-n loc să meargă el, l-împingem noi.

21 Sapă de lemn Nu se găsește gaz în prăvălii, Prin lămpile ucise este noapte, Bătrânii forfotesc de-atâtea șoapte, Tu, vremea izbăvirii, când mai vii?

Se nasc pe frig cei mai frumoși copii, Se fac pe frig eroicele fapte, Nu se găsește carne și nici lapte Și, Doamne-al României, ce va fi?

Murim aici sau înviem din moarte? Ne stingem toți sau mai lăsăm un semn? Ce facem, Doamne, înghețăm solemn Sau mergem toți unde e cald, departe?

Aici, la noi, nu mai există arte, Ci doar blazonul sapelor de lemn. Brează,
H decembrie 1983

Treziii-vă

Nu mă opun cu vorba fărdelegii și-așa ea m-a zdrobit de caldarâm, dar îmi întreb poporul: ne târâm, în infernale, groaznice cortegii?

Nu se mai vede nici o șansă-n zare? Au amuțit și ultimii cocoși? Suntem neputincioși? Suntem leproși? Nimic din tot ce-avem nu ne mai doare?

Să fie liniște deplină-n țară, nu sângele va hotărî acum, când toate încercările sunt scrum prin încăpățânarea tutelară

Dar vă rostesc istoric și postum: treziți-vă din somn, ca să vă doară!
7/8 decembrie. 1987

Ori pe unde merg

Frunze cad în cerc

Și în clopot ni se-aude mersul.

Scriu scrisori pe foi,

Lăcrimez în ploi, '

Într-un liber schimb cu universul.

Romanță de toamnă

Nu pot să stau drept

Merg cu toamnă-n piept

Vântu-n toate rănile mă doare

Și pe orice drum

Ca un vers postum

Vine frunză în întâmpinare.

Putredul accent

A lovit atent

Fiecare fir de iarbă verde

Clipe indigo

Care încotro

Să avem motive de-a ne pierde.

Am să-ți scriu scrisori
Pe tulpini de flori
De lumina stelelor pătrunse
Și-un roman să-ți scriu
Folosind pe viu
Sub umbrar de nuc tincturi' de frunze.
Frunze îți trimit
Scrise cu grafit
Sau cu movul iernii care vine
Ce să-ți mai înșir?
Frunze în delir.
Te iubesc și mă ^îndese la tine.

Ideea lor în veci victorioasă S-a răspândit în mediocrii toți Pământu-l plin
de leneși și de hoți Și nu ne vom putea întoarce-acasă.

Atâta lume ca și ei gândește încât cedez acestui tragic lanț Și-l rog pe
amărății aroganți Să vină să mă-nvețe românește.

29 octombrie 1988

Marea medie

Și simt în jurul meu un chip de clește Din care nu mi-e-ngăduit să ies Ei
mă opresc din ce în ce mai des Și vor să mă învețe românește.

De obicei ei nu știu pic de carte S-au ridicat din școli de ucenici Să fie
slugi s-au învățat de mici Tinzând aproape, ei gândesc departe.

Nici un avânt în ei nu se mai scoală îmbătrânesc ca niște bieți ologi De-
un pic de apă dacă vrei să-l rogi Ești mort ca după ultima greșală.

Lehamitea-n principii și-o îmbracă Nimic nu fac de nu-l al lor un strop
Sunt veșnic circumstanțiali de scop împovărată mintea lor săracă.

Ei, mediocrii fără de rușine, În sinea lor dezvoltă din nimic Ideea unui om
mereu mai mic Și-a lumii incapabile de bine.

Suspiciunile

De câte ori ridic cuvântul să spun cu

Bucurie: da!

Ce e cu mine, ce se-ntâmplă?

Mă urmărește* cineva.

De câte ori ridic cuvântul să spun

Cu întristare: nu! O umbră de cadrist energetic mă-ntreabă brusc: cine ești
tu?

N-am dreptul să respir mai tare

Că supăr umbra din perdea,
N-am dreptul să-mi răsără-n gură
Conspirativa vorbă: da!
N-am dreptul nici să tac în mine,
Cum străbunicul meu tăcu.
Tăcerea mea e subversivă, tăcerea mea înseamnă: nu!
N-am nici o șansă, n-am niciuna,
Să mă retrag din ring nu pot.
Mai bine da și nu m-ar face
Un surdomut și-atâta tot.

Cantina populară
Credeam în puterile sângelui meu Dar aflu acum, sub accente de astre,
Că nu e al meu și că eu nu sunt eu, Că eu am ajuns alimentele voastre.
Chimia pe care în fiecă zi
Mi-o dați s-o mănânc, m-a schimbat până-n oase Și mâine de mine nimic
nu voi ști,
Eu, pâlcc de distanțe-amintiri tenebroase.
Credeam în eu însumi, dar eu sunt ca voi, La ieslea comună merg zilnic,
de foame, Cu fruntea-n zenit și cu gleznă-n noroi, Degeaba născut doar de una
din mame.
C-am fost într-un fel și-am ajuns om comun, Cum toți am avut trăsături
speciale, Credeam că mi-e dată puterea să spun, Dar floră de bici mi-nflorește
pe șale.
Credeam în puterile sângelui meu, ' Simțeam că sunt cupa de-a pururea
plină, Dar el nu-l al meu și nici eu nu sunt eu, Eu, biet abonat la această
cantină.

Inteligența ta și azi se vinde.
Cu mult, cu mult sub cel mai jalnic preț,
Să aibă noii tăi burghezi merinde
Și fiara zilei elegant coteț.
Dacă la asta duse-ntreaga luptă, ' Mă scuz d» e toată zbaterea-n zadar,
Cu-n toc vulgar și c-o peniță ruptă M-apuc să scriu pasteluri la ziar.
De la prșzidii și de pretutindeni Pe totdeauna rog să fiu exclus, îmi
cumpăr, conștiinței mele, pinteni Și-nvăț să fiu tălmaci româno-rus.
Sunați întruna, telefoane scurte, Tăiați-mi dreptul de-a vă întreba, Măcar
c-am fost numit poet de curte; De astăzi sunt un critic de saltea.
Dar nu știi tu că ești amenințată Și generalii tăi sunt lași, sunt slabi? O,
Una, pot și cei pitici să-l bată Pe noii mușatmi -și basarabi.

Degeaba e așa tot ce așa e, Când oamenii se urmăresc fidel
Prea mulți cu lacrimi de săraci se laie Și gura-și șterg cu falduri de drapel

Mă simt. Ridicol, stăpânit de teama Că. Apărându-ți dreptul, par suspect,
Să f ie-n veci nefericită mama De-arn să mai fiu îri lupte subiect.

Prea râul simptom

Dac-am ajuns și eu la renunțare. Dac-am ajuns și eu să vreau să tac.
Luați aminte, boala e prea mare și nu-l nici vorbă să mai aibă leac.

Nepricepuții se pricep la toate, Ei, care au uscat tot ce-au atins. Ne dau
cartele pentru libertate și sting ce nici furtunile n-au stins.

Greu încercată, maica noastră țară, Sunt emigrantul refulat și trist, Ce s-
a decis din tine să dispară, Pentru anonimatul conformist.

La ce au fost acestea, toate bune. De ce v-am mai mișcat, compatrioți.
Când ce-l valoare e deșertăciune și-l sunt administratori vechii hoți?

Tu, doamne, mi-ai dat carnea și nu piatra. Simt patria plângând în
carnea mea, Când e urmat, să vaccineze vatră. Un prost tembel, de un deștept
lichea.

Voi fi rebel la mine în odaie,

Și-n rest voi fi un conformist supus.

Nu-l mare pierdere un om, știu bine. Dar acest om în limitarea sa A fost
fanaticul fără rușine Ce însuși nu credea că va ceda.

Îmi cer iertare pentru toate-acestea și-ngenunchind în templul colectiv,
Vă dau asigurarea, nu doar vestea, Că voi tăcea mereu, fără motiv.

Zdrobiți-vă în ranguri și-n mizerii, |Turnați-vă atent și reciproc,
Nemaiubind, n-am cum să mă mai sperii. Nici cum să mă feresc de nenoroc.

Strângere de mima și plânsu-mi, Ia strigă suferința tuturor.) ar tac și
emigrez în mine însumi |>i-aștept să treacă veacul și să mor.

Las totul să se-ntâmple de la sine; Poți să mă răstignești și să mă ari, Voi
emigra tot mai adine în tine, Vânat de trădători și de barbari.

Nu se mai poate, trec spre bătrânețe și-n loc de mine însumi să profit, Eu
îi învăț pe cei ce-or să mă-nvețe Către final cum trebuia trăit.

Într-una tracasat, mereu În priză, Jertfindu-mă de drag de ideal, Măcar
dac-aș picta o Mona Lisă Hlizită-n felul caricatural.

La mine vin cei urmăriți de jale Și-mi poruncesc într-una ajutor, Sunt
servitorul crizei generale, Ghișeu deschis durerii tuturor.

Drept cp mă iau, de mi se-ncredează? Eu însumi jalea mea n-am cui s-
o-nchin, Că mintea toată noaptea-mi arde trează Și capul meu îmi pare-un cap
străin.

Puteam să fi rămas poetul-greier,

Să cânt docil în stilul lăutar,
Dar țara mi-am purtat-o blând În creier,
Sub fruntea ca o piatră de hotar.
Nimic din tot ce-am spus nu neg, așa e, Dar voi tăcea tot ce-am «ă am de spus,

Situația stelară vă va cere
Să vă întoarceți și la postul mic.
Ce veți minți popoarele atunci? Cum vor veni răspunsurile-n gură tind
împrejur va fierbe numai ură dinspre Eroii amărâtei munci?
Cum aș putea acum să vă mai schimb privirea oarbă În privire vie. ca să vedeți real. Nu-n teorie, ce face neamul vostru. Mai e timp!
Treziiți-vă. Treziiți-vă acum. Priviți poporu-n ochi. Vedeți ce spune și dați-l șansa regăsirii bune. A întoarcerii pe-același drum.
'Acum. Nici observații nu mai am, ". Îmi e deajuns să cred, ca într-o lege,
7 În faptul simplu că veți înțelege ce crede pătimitul vostru neam.
Atâta tot de-ar fi și pot să mor, să văd cum se ridică iar din sine spre-
ncredere și faptele de bine acest cinstit și răbdător popor.
16/17 dec. 1387 3 Poezii cenzurata

Aproape de sfârșit Am multe observații să vă fac. Nici nu va trece viața și voi spune. de ce n-ați dat săracilor cărbune. Să poată merge lumea în alt veac?
Nici nu era nimic dacă lăsați să mai consume lumea niște pâine și nu loveați în ea ca-n boț de câine ce mușcă fără noimă kilowați.
Ați economisit așa puțin
Că uite-acum în galantar se vede
Prin zornăitul tragic de monede
C-ați consumat mai mult pentru venin.
Dai*, înainte de a încheia, o întrebare, totuși, cea mai mare, cum nu v-a fost rușine de popoare că-ntr-un târziu vor întreba ceva?

Am multe observații să vă fac, ' dar nu știu dacă azi mă mai ascultă acei ce-n larma larmelor ocultă, ne-au prefăcut într-un popor sărac.

Și, totuși, mai încerc să vă explic nu veți rămâne numai la putere.

Dar, hai, să mințim fără nici o rușine. Dar, hai, să mințim În direct și-n răspăr, Că poate prin rău vom ajunge la bine, Minciuna supremă va fi adevăr.

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni i-mpoianter Dar, hai, să ne spunem minciuni și mai mici, Așa cum amanții le mint pe amante Și ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos brașoave, Dar, hai, să vedem cine minte mai mult, Ascultă delirul consoanelor grave. Cum și eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă Minciuna aceasta pe care mi-o spui, Așa că, te rog și pe mine mă lasă Să pălăvrăgesc doar ce nu-l, doar ce nu-l.

Concurs de minciuni la echipe și solo Și ies campioni mincinoșii cei mari. Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo? În campionate de ce nu apai'i?

Se minte cum nu s-a mințit niciodată. E multă minciună la noi pe pământ, Sunt false recursuri și nu-l judecată, Balanța cea veche-a dreptății s-a frânt.

Gura țării noastre nu e mută. Noi cu noi nu vom porni război.

Însă ne e greu din cale-afară, Necăjit e astăzi neamul tot. Că ne-am naște miine-a doua oară. Drum de lacrimi străbătând înot.

Nu-l nimic mai sfânt decât e țara. Dar de ce să fie-așa de greu, Dar de ce nu vine primăvara. Dar de ce mâhnit e neamul meu?

Nu sunt dintre cei ce dau cu pietre, Mai degrabă le primesc În piept, Dar În cea mai stinsă dintre vetre Nu mai am putere să aștept.

Sunt în țară cele necesare. Nu vrem fericire de import, Dar eu simt că e o grevă mare, Parcă tot poporul meu e mort.

Drum de lacrimi, drumul meu prin țară.

Și abia mai pot să mai rezist

La necazuri câte ne doboară,

Și sunt trist și sunt bolnav de trist.

Mediocrii nu cedează singuri, Lanțul lor pe umeri ni l-au pus. Lanț făcut din niște goale linguri Și salvări În altă parte nu-s.

Reporter trist

Din paragini care mă-mpresoară Dau cuvânt durerii că exist Și că sunt necazuri multe-n țară Și le văd În spirit realist.

Mediocrii prea se băga-n față. Noi, ceilalți, parcă nimic nu vrem, Hai să facem noi curat în viața Dacă vina e de la sistem.

Multe legi apar, precum se știe, Dar, ca oameni sinceri și întregi. Hai să recunoaștem cu tărie Că-s mai multe fărdelegi că legi.

Neguri stau pe noi să se răstoarne, Trec prin țara mea și-nnebunesc Că sunt cozi la pâine și la carne Și-l nervos poporul românesc.

Vai. Poporul nostru cumsecade, Cu bătrâni și cu-copii ce vin, Care rezista la zece grade, Dacă nu cumva și mai puțin.

Doamne, ține-ți firea și ne-ajută. Nu ne părăei acum pe noi, '

Florile dalbe

Așadar, nu mai e voie să cântăfi Florile dalbe.

S-a făcut încă un pas înainte În direcția cuceririi definitive A fizionomiei noastre ca popor. Nu mai e voie să cântăm Florile dalbe.

După ce trupele străine

Au plecat de la noi,

După ce ne-am bucurat

Că florile noastre sunt iarăși dalbe,

Auzim că nu mai avem voie să cântăm

Florile dalbe, de Crăciun.

Crăciunul însuși nu ne era accesibil.

Singurul motiv pentru care

Crăciunul mai e sărbătorit

De cei tineri

E lipsa combustibililor:

Copiii pleacă în vacanța de Crăciun

Pentru că nu avem cu ce

Să încălzim școlile.

Dar florile dalbe nu se mai cânta,

Se cântă cântece de mase

Din care nu înțelege nimeni

Nici un cuvânt,

. Nici chiar cei care cântă.

Nu știu legea dinte pentru dinte, · Știu atât, că e atât de greu. Încât jur c-am să rămân cuminte Și-am s-ascult doar de poporul meu.

Din. Adâncurile insondabile ale materiei

Se va ridica într-un târziu

Ca un murmur disprețuitor

În toată sonoritatea

Acestui spirit dacic

Colindul

Florile, florile dalbe

Leru-l Ier și lelioară,

Zorior de ziuă

Seară de Crăciun'

Și iar florile dalbe Și iar Ier-1 Ier Și iar zoriori de ziuă Și iar scară de
Cracam Până la sfârșitul veacului Și chiar și o veșnicie după.

Și am zis cele cele-am zis,

Florile dalbe,

Tocmai când ați interzis

Florile dalbe

Și-o să spun ce cred cinstit,

Florile dalbe

O să cânt tot ce-am iubit,

Florile dalbe.

Grădinare, grădinar, Florile dalbe, Nu tăia așa bizar Florile dalbe,

Nu se mai cântă colinde,

La Radio o emisiune a mea, A fost hăcuită

Pentru că vroia să prezinte ascultătorilor

Colinde ale românilor.

Progrese mari, Senine de stabilitate Și de prosperitate.

Dintre toți oamenii Morții sunt cei mai fericiți, Pentru că n-au apucat
momentul Florile dalbe se uită la noi. Veștejite.

' Ce vină au ele, 1

Ce vină are acest neam răbdător Care după ce că n-are pâine, După ce că
n-are căldură, După ce că n-are Crăciun De data aceasta se trezește Și fără
dreptul de-a cânta Cântecele liniștite care-l plac?

Leru-1 nu mai este Ier,

Florile nu mai sunt dalbe

Cum am avut nenorocita inspirație

Să scriu acum câțiva ani

Că Ier-1 nu mai este Ier

Și florile nu mai sunt dalbe.

Și totuși vă spun un secret: Cu tunurile dacă s-ar trage În colindele
românilor Și În colifidători,

Calendar

Nu m-am tocmit argat la voievozi nu le păzesc moșiile sau titlul, m-a
condamnat un veac să fiu poet tind neamul își rostește infinitul.

N-am observat să fiu înspăimântat de măreția lor fără de seamă, i-am
salutat în clipa când vedeam că țara li-l pluralul de la mamă.

Elitele și astăzi mă scârbesc, politice, fiscale, culturale, * de închinat
atâta mă închin Omului Muncitor, Măriei Sale.'

Dar dacă-l văd în luptă pe Mihai riscându-și, el, de dragul țării, viața, îl cânt și nu mă tem că-l lingușesc nu stau prudent s-aștept ce zice piața.

Și dacă regii de Hohenzollem nu ne-au înstrăinat, venind încoace, eu, pentru vremea lor, am să-l cinstesc, să-și odihnească oasele în pace.

Că în ele de-l lovi, Florile dalbe Tot mai mult vor înflori, Florile dalbe.

La anul și la mulți ani!

Breaza, 22/23 decembrie 1953

E vremea dezbrăcării de lozinci, un spirit nou în patrie se cade, să regăsim pe cei îndepărtați Cioran. Lonescu, Mircea Eliade.

Nu are dreptul nici un troglodit să remorcheze lașitatea noastră și să lipsească steagul tricolor pe partea galbenă și cea albastră

Nu-l simplă existența ca-n dosar; categoriile sunt prea puține, nici lorga, n-a-nțeles pe pașoptiști ai totuși i-amintim numai de bine Dar nici Partidul Comunist Român n-a fost fără de pată, cum reiese, el însuși a jignit acest popor, înstrăinat de alte interese.

Mai e nevoie și de întrebări, mai e nevoie și de câte-un sceptic și dialectica înseamnă, vai, să fii, în'tâi, cu tine dialectic.

Ce greu e să fii sincer când ești sus, când toți te măgulesc, frângându-și gâtul, clar cel mai neplăcut e să observi că-n tine s-a insinuat urâtul.

Nu m-am tocmit argat la voievozi, dar nici n-am să suport analfabeții, cp vor să stingă neamul românesc bisericilor descojind pereții.

De start-a Putnei suntem vinovați, de starea Albei fi-va întrebare, acestea toate neamul le-a făcut și tot pe el mizeria îl doare.

A tuturor examenelor lumii;

Păcat că nu se prea pune,

Păcat că nu se prea acceptă

Această întrebare, de ce"

Tehnicienii de-o infinită subtilitate

Au lucrat și lucrează

La mașinăriile prin care

Să se interzică orice răspuns

La întrebarea „de ce”.

Fie el și un răspuns superficial.

Fie el și un răspuns mincinos,

Și. În general,

Mie nu mi se mai pun întrebări.

Eu sâm. Un caz clasat.
Alerg buimac prin clădiri oficiale^
Unde se întâmplă
Să deschid ușa,
Brusc nu mai e nimeni.
Ca apoi să se desființeze
Și biroul celui
Pe care-l căutam.
Rudele și cunoștințele se uită la mine
Și nu-și aduc aminte
De unde mă cunosc.
Am un fel de vâr
Care se laudă
Că suntem certați de la naștere.
Cine mă salută
Regretă că m-a salutat.
Nici măcar provocări
Nu mi se mai aduc,
Vorbesc pur și simplu degeaba,
Vorbesc singur,
Toți îmi fac rău,
Nimeni dintre ei nu știu de ce,
.id
\par
Caut interlocutor
Bărbnt matur.
Singur, tată de copii.
Bunic de nepoți.
Totuși, îndrăgostit
Ca la vârstele tinere,
Nefumător,
Nebăutor,
Domiciliat ultracentral,
Încălzire centrală cu gaze (nu merge iarna).
Făcut sobe pe lemne și cărbune.
Posesor de butelie,
Autor de cărți
Fost star de televiziune.
Personaj public redus la tăcere
Caut

Interlocutor.

Doritorii se pot adresa la telefon 11 55 33 număr pentru bâlbâiți.

De ani și ani de zile

Caut interlocutor,

Doresc să-mi răspundă cineva la întrebări,

Doresc să răspund la întrebările cuiva,

Doresc să știu de ce

Consider întrebarea aceasta, de. Ce"

Întrebarea cheie

Bărbat singur,

Trist,

Ostenit

Nefumător,

Nebăutor,

Domiciliat^ultracentral

Caut i nterloeutor.

Aștept provincia.

19B6

Toți sunt niște executanți,

Ordinul care li s-a dat

Nu mai are autor,

Ei continuă să execute ordinul,

Ordinul a devenit legendă.

Alerg pe străzi,

Taîntui prin localități depărtate.

Aștept un răspuns care nu mai vine.

Mi se interzice să pun întrebări.

Mi se spune

Că am o situație delicată.

Nimeni nu știe

De ce e delicată situația mea,

Dar roti sunt convinși

Că am o situație delicată,

În ciinâciie de psihiatrie,

În grajdurile comunale. ·

În cimitirele vechi

Și-n cimitirele noi.

În jurul abatoarelor

Și-n yurui azilelor de bâtrmi
Caut un interlocutor,
Mi-e peste puteri
Să mai vorbe? C singur.
Nici măcar nu pretind
Un interlocutor valabil.
Nu pretind un răspuns adevărat.
Vreau măcar să mi se stmu. Le>: e
Un răspuns.
Sunt gata să dau viața mea
Pentru un surogat.
Dar nu mai pot continua așa.
Vreau un interlocutor.

Balada di tei
Noi suntem elită cu multe relații,
Pe noi ne cunoaște oricine,
Suntem răsfățații, suntem potențații,
Ne este atâta de bine
În vile, în haine, în veac,
Ne este atâta de bine,
Dar omul, dar lumea, ce fac?
Noi suntem elita, onoruri cedați-l.
La coadă nu stăm la măslina,
Avem subalterni ce ne dau și ovații,
Nu doar un pârlit kilogram de măsilne,
Ne este atâta de bine
În vile, în haine, în veac.
Dar omul. Dar lumea, ce fac?

Noi suntem elită cu strașnică leafă, iubim acest sfânt statu-quo, am pus
piele multă și groasă pe ceafă și nici nu ne mai întrebăm încotro. Avem telefon
la secret și parafă și mult ne mai place și lumea când o privim dintr-o vilă cu
geamul spre veac, dar omul, dar lumea, ce fac?

Noi suntem elita ce sie-și ajunge; avem despre toate același cuvânt, cu
tuș de ștampile trăim, nu cu sânge, 53 Scris inutil Scriu, dar pentru cine scriu,
Oamenii zgribuliți abia mai țin
Un butuc în brațe
Să-l pună pe foc,
Să se încălzească,
De unde să ia astăzi ei

Bucuria de a citi?
Scriu inutil perfect inutil,
Perfect neînțeleș,
Mai bine aș sparge butuci
Pentru focurile comune,
Decât să scriu în vreme de frig,
Când și mie
Mâna îmi tremură
Iar hârtia se deschide înaintea
Ochilor mei împăienjeniți
Ca un patinoar.
Scriu, scriu,
Patinez, deger, îmi încălzesc mâinile
Și scrijelez aceste cuvinte
Despre care nimeni nu știe,
Toți trec spre case
Cu brațele pline de lemne furate
Pentru, copiii, lor
Căroră le e frig
Și care vor fi
Posteritatea acestor cuvinte inutile.

18 noiembrie 1985

Pe scări ariviste, cu grijă, urcând. Iar lumea nu râde, iar lumea nu plânge, când noi apărem proletarizând: Nu-l bine în vile, în haine, în veac" și-apoi ne prefăcem a ști rând pe rând și omul și lumea și toate ce fac.

Dar spune, elită de mari cucuvăi, mărunțule spirit posac, știi tu măcar fiii tăi buni ce mai fac? Și unde sunt gropile părinților tăi?

Dar lumea, dar omul, ce fac?

Lumea mică

Voi scrie, deci, neînfrânat de frifă și luminat, de ceea ce mi-ați spus. Ce se întâmplă jos. În lumea mică. În care vanități absurde nu-s.

Voi scrie că există doar această cinstită lume mică pe pământ, a celor de la șaibă, de la brazdă, din care, sus. Așa puțini mai sunt.

Voi scrie cu o literă egală ce fac egalii mei dacă-l invoc, cei care nici nu mint, nici nu înșală cei care în istorie n-au loc.

Voi scrie despre cei fără greșală din lumea mică fără de noroc.

Iernut, 10 iunie 19&7

Lntei&ctu@iul ca preș

Distrus, dezamăgit, calomniat; Ciumatul preferat al țării mele, Mă-ntorc plângând cu fața către stele Și totuși nu-nțeleg ce s-a-ntâmpat.

Sunt mecanisme care ne jertfesc îngenunehem din când în când de milă
Dar toat-această pagină umilă

Transportă-n ea ceva neomenesc.

Nu am trăit egal și fără greș, Sunt vinovat și eu ca fiecare, Dar m-a purtat o bucurie mare La ușa tuturoră să fiu preș.

Și-acum când în mizerie tresar C-am suportat să ștergeți mii dezghețe,
Mă țineți în minciuni și în anchete Și mă-ntrebați de ce-s așa murdar.

Și, totuși, țara mea, rămân al tău, '

Și de m-aș naște mâine înc-odată

La fel aș fi, mulțimi să mă străbată,

Chiar preș murdar să*ți fiu, de nu mai rău.

București, 12/13 decembrie 1985

Claun la pensie

Multe lucruri am zis și acum se-implinesc, Eu am răni ce mă dor înainte de-a fi, Pedepsit și rănit, cred că totu-4 firesc și voi fi grațiat și-nțeles în copii.

Am căzut, nu-l nimic, mă ridic dacă pot. Cicatrici am pe crengi, cicatrici am pe trunchi. M-au lovit peste mâini, m-au lovit peste bot, De căzut tot mai cad, însă nu în genunchi.

Uite. Cel ce mi-a zis că sunt claun perfect

Mă împrășcă acum și mă face nebun,

Pentru el am ajuns un sărman obiect,

Nici n-am cui să răspund, de-aș putea să mai spun.

Unu-mi dă peste ochi cu un vârf de bocanc, Altul scui-pă în lut să se facă noroi, M-au iubit după rang, mă urăsc după rang, Nu pot ei fi altfel, dacă-așa e la noi.

Eu știam ce va fi, mă durea mai de mult Rana grea ce-l acum subiect tuturor, De aceea, tăcut, liniștit pot s-ascult Cât de triști o să fiți după ce o să mor, Eu, prea tragicul, comicul claun ocult, Jumătate-animal, jumătate actor.
9 noiembrie 1985

Ies în stradă

Eu nu mai pot. Vrea cineva să creadă că nu mai pot, că-mi este prea deajuns? Aștept tăcut o vorbă de răspuns și-n iarna asta voi ieși în stradă.

Sunt om, nu sunt o parte de cireada, voi nu vedeți și voi, unde-am ajuns
" Cu ultimul ulei de soia uns în iarna asta voi ieși în stradă.

Eu sunt un laș. de remușcări pătruns,

Sunt hahalera care vrea să vadă
Cu toate vorbele fără răspuns
În care de cenzură voi fi tuns,
În iarna asta voi ieși în stradă
De ce? S-ajut la strânsul de zăpadă.

17 flecemVrie 1987

Șoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de șofer,
Lucrase mult și cinstit.
După cum mergea, după cum frâna.
Era fără îndoială cel mai bun șofer
Dintre toți șoferii noștri,
Ăsta conduce excepțional, strigam noi,
Ăsta-l omul care ne trebuie.
Și el dădea din mână cu modestie,
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,
Că-l încurcăm la condus.
În fond e autobuzul d vs;
Eu sunt al dvs.
M-ați ales să conduc autobuzul,
Asta-l treaba mea.
Noi am aplaudat, chiar și această lepădare, a iui, De laudele noastre.
Și autobuzul mergea mai departe
Și-n diverse localități, în care ne opream,
Mulți urcau
Și nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic,
Nu mai există așa ceva în împrejurimi.
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agățate
De rețeaua electrică
Și lipsite de orice independență,
Tramvaiile înghesuite între șine
Și aceeași rețea.

Șoferul și nevastă-sa
Ne urcasem cu toții în autobuz, "
Care nu era confortabil, dar era independent, N-avea fiecare locul său,

Dar ne gândeam că o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezghețau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămășii descheiat, Se dezghețau drumurile,
Noi cânlam cântece de-ale noastre, vechi.
Pe care nu le mai cântasem de multă vreme
Și unii din cauza vitezei,
Care-l îmbăta,
Alții cu o tandră ironie.
Am început să zicem, să cântăm,
Că autobuzul nostru
E cel care dezgheață
Drumul pe care mergem.
Pe direcția aceea spre munte,
Spre marele munte.
Nu mai mersese niciodată un autobuz.
Numai turiști particulari,
Numai nebuni ocazionali.
Așa că nu ne interesa destinația,
Ne ajungea bucuria
Că mergem cu toții spre marele munte.

Pe cari* o întrerupem noi din când În când Cu cântece despre el și despre
drumul nostru și hai. Mă, să fim atenți și cu nevastă-sa, Că și el e om.

În autobuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continuă,
Am început să obosim,
Nene șoferule, oprește,
Să ne odihnim și noi,
Să te odihnești și dumneata,
Că n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Și-ntr-adevăr, conduce excepțional,
E cel mai bun, strigăm toți,
Dar ne e foame,
Pentru că n-am mai oprit demult,
Și-avem nevoie și noi

De pâine, de apă, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l și enervăm
Cu mofturile noastre,
Setea, foamea, somnul;
Geamurile autobuzului nu mai există demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta, Ușile au ruginit și nu se
mai deschid,

Și șoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă și accidente, '
Stau și el și nevastă-sa cu mâinile pe volan, Marile piscuri îi cheamă,
Mai e puțin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferată,
Vecină cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Și după ce șoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz

Autobuzul nostru se încarcăse înspăimântător.
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Șoferii conducea excepțional.
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Și el clădea moale din mină,
Și noi strigam iarăși.
Lasă frate, lasă modestia la o parte,
Dă-o dracului de modestie.
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea di'um.
Știm valoarea lui adevărată,
Ești al nostru.
Ești dintre ai noștri,
Rămâi între noi,
Bravo.
Ura,
Și el nu mai putea să ne oprească.
Trebuia să fie atent la drum,
Iar noi eram prea mulți
Și începusem să-l incomodam.
Stăteam claie peste grămadă în autobuz.

Dar uneori îi blocăm o mină sau un picior,
Până când câțiva meseriași
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ga -să-l facă o cușcă de protecție,
Să -nu-l mai incomodăm la condus.
Dar să-și ia și nevasta lingă el,
Au zis alții,
Că. Drumul e lung și se plictisește omul.
Și uite-l acum în cușca lui de protecție,
În cabina lui blindată!
Ce hotărât conduce,
A dat drumul și la muzică,
Se aude În toată mașina o muzică eroică,

Discurs de retragere

Nu facem. Oare. Noi. Exces cumplit De tot ce am luptat și-am împlinit?
Nu e normal ca, dup-atâta vreme, Civilizația să ne mai cheme?
Nu resimțiți și voi un pic de jale Când discutăm probleme sociale Și știm
cu toții, știm din mână-n mina, Că-l faliment industria română?
Că am avut pământ mănos ca untul Și l-am falsificat cu de-amănuhtul?
C-am luat cu ură, petic după petic, Modelul, calapodul sovietic.
Vai, Doamne, toate relele din lume S-au adunat aici să ne consume,
Parcă mai trec și jefuiesc nohainii, N-avem petrol, dar am ucis și caii.
Și, într-o zi, nu vom avea nici sare, Decât în lacrimile seculare, Pe Olt și
Mureș plâng uleiuri moarte Și n-avem, vai, de apa noastră parte.
Toate finalurile-s provizorii, Dacă nu stau sub zodia valorii.

Case și biserici, '
Sate și orașe,
Începem să coborâm,
Și bineînțeles că viteza crește,
Așa e la orice cobor ir e,
Viteza crește,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alții au fugit,
Alții ne-am uscat de foame și de sete,
Alții am înghețat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară

Halucinând pe linia moartă
De cale ferată,
Și numai ei doi,
Șoferul și nevastă-sa,
În cabina blindată,
Se uită doar înainte,
Nu mai știu pe cine conduc și unde se duc,
Și de ce tac toți pasagerii
Și de ce se merge cu viteza prăbușirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.
12/13 iulie 1987

Ci de la casă pân' la altă casă Ne plângem toți. Nimic să nu ne iasă. Nu.
Mai contează de ce neam și sânge Este aceia ce-n necaz se frânge.

Pe unguri nu-l agită-aiei tempesta, Ci libertatea de la Budapesta. Și
toate-ar fi atât de simple, iată. De-ar fi atât: valoarea respectată.

Primiți o -provocare de la mine, Visez imperiul Daciei latinei Cu toți ai ei,
cu nații diferite, Trăind, nu în egalități mințite.

Ci după minte, faptă și valoare. Va fi cândva acest pământ sub soare Și
cei mai buni vor fi atunci mai mării, Să nu ne rătă în obraz bulgării.

Să nu ajungă i'ușii să ne-ntreacă în bunăstarea lor și-așa săracă. Voi nu
vedeți, că nu-l. Decât o cale: ' Să-și vadă fiecare -de-ale; sale?

Încolo, noapte bună, tuturora; Vreau să mă culc pentru un veac, e ora. Și
țineți minte-această profeție: Nimic aici nu va mai fi să fie.

De nu vor fi știința, fapta, arta, De nu va fi reformulată Sparta, 5 —Faiztă
cenzurate

Această țară dulce și bogată
La palmă are dreptul să ne bată.

Că ni s-a dat întreaga ei avere Și noi ne-am învățat pomeni a cere. Voi
sângera aici o altă rană. Ca-n vechea. Doină eminesciană.

Voi spune că. Problema nu-l de rasă, Ci de valoare umilită-acasă. Ne
pleacă nemții, că așa le vine, Se duc. Și ei. Unde le e mai bine.

Dar hai să facem lucrurile toate În luptă, în mister și-n calitate. Mi-e jale.
Parcă, să mai spun acestea. Mi-aș scrie mai degrabă eu povestea.

Dar prea sunt competiții de cuvinte Și prea se-nșală vși prea mult se
minte și prea au pus puterea lor hilară. Incompetenții pe această țară.

Agricultura este muribundă, Substituirile de om abundă. Și-acum. Nu de
la Nistru pin1 la Tisa, Românul, cum se zice. Plinsu-mi-sa.

Universalitate obligatoria

N

Am impresia că atât de tare
Mă asuprește cenzura română
Încât scăpându-l printre degete
Voi deveni încet-încet
Poet european
Întocmai, cum aluatul
Frământat de bunica nlea,
Scăpându-l printre degete
Devenea nu pâinea
Comună și obștească a casei,
Ci acele fragmente plăcute și · dulci
Care se coceau primele pe plita încinsă
Și care mi se părea că sunt făcute
Din alt aluat.
Atât de rău vă purtați cu mifte,
Atât de nedrept,
Atâjț de umilitor,
Atâta mă pătimiți românește,
Încât încep să nădușesc mondial.

Breaza, 20/23 decembrie 1983

Compatrioți, nu șovăiți, căci toate Ce nu se fac veni-vor răzbunate.
Voi vreți ca seminția să ne piară? Un ultim tren mai fluieră în gară
Și noi balcanizăm aici în lene Cultura prin brigăzi oligofrene.
Mi-e milă de confuzia aceasta
În care și-a pierdut țăranul brazda,
Dar puneți mâna pe pământ odată,
Lăsați-l peste palme să vă bată
Și înhămața-vă la el, la brazdă,
Să scoatem din noroaie țara noastră.

Nu-l de-nțeles de ce milos te-arăți Și ne permiți al numelor răsfăț, Dar
dă-ne număr, ca-n maternități.

Tu, care n-ai biserici să te-nchini, Trimite-ne să ne zvârlim în spini.
Cristosul mării noastre de cretini.

Cum îndrăznim chiar noi s-avem păreri Când tu. Te-ai învățat numai să
ceri Mereu mai multe, astăzi deoit Constrânge-ne până cădem în brânci și-
aruncă-ne la bibilici pe stânci, Tu, care știi prea bine să arunci.

Ia cimitire, case. Ia-ne tot
Și dă-ne-n schimb o labă peste bot,
Când vezi că ochii noștri nu mai pot.
Și, mai ales, lansează-ntruna legi
Cu care să ne ții și să ne legi
Și să ne faci mai slabi și mai betegi.
Să-ți fini din zi În zi tot mai datori,
Dar tu până la noi să nu cobori,
Ci să ne scuipi, de tot mai multe ori.
O, statul nostru, te arăți prea blând
Cu cei. Ce chiar. Când dorm și. Tac, te vând Și vor minqare, văi, din
când. În.'tind.

Rugăciunea poporului către stat
Vinovății Ungă vinovății
Ne-ndemânateci suntem zi de zi.
Tu, stat al nostru, cum de ne mai ții?
'Nu vezi că suntem ultimii betegi,
Comițătorii de fărădelegi,
De ce nu ne lovești dacă-nțelegi?
Spre slava ta, muncim neîncetat, Dar alții piramide au lucrat, Ne iartă
fala, dragul nostru stat.

Noi umplem forme, clase, scări și oști; Tu, sigur, toate astea le cunoști,
Dar pedepsește-ne. Că suntem proști: Tu riu-nțelegi că poți să iaci ce poți, Că
vom tăcea cu bărbăție toți, Tu n-ai simțit că. Suntem idioți?

Belește-ne întruna, ca pe boi și nu ne dă nici pielea înapoi, ' Dar 'sprijină-
te permanent pe noi: Când mai greșim și scoatem un oftat; Tu spune vreunui
oaspete mirat Că suntem cetățeanul turmentat: „.”

Vis cu Pcmail Istrato
Am fost o clipă obosit și-atunci Pe drumuri de orașe și de sate Mi s-a
părut c-aud cum ne găsesc Greșelile lui Panait Istrate.

Și deveneam cu toții derbedei, Metafora se colora, vulgară și pe un pat de
scânduri, de doi Ne așezam și evadam din țară.

Bani,

Și deveneam mari scriitori francezi,
Stiliștii de extracție română și la Brăila ne-ntorceam mascați Cu
pașaportul mincinos în mână.
Plecăm înrâebumți în Răsărit
Ca să gustăm și noi o nouă lume,
Și deveneam denigratorii ei
Să nu-l mai știm de țeluri și de nume.
Și-atunci Fănuș, născut din pasta lui, Lua întreaga adunare-n spate Și
noi pierdeam, răniți de hazul lor, Greșelile lui Panait Istrate.

21/22 august 1988 Ciucea

Dar tu ești animat de planuri mari,
Cu noi, când vrei, pământul poți șã-l ari.
Așa precum au hotărât cei tari.
Păstrează-ți, deci, teribilul nucleu, Ne este greu, tu dă-ne și mai greu,
Dar să mărești poverile mereu.

Ne mai auzi că smiorcăim de plâns? Constrânge mai amarnic ce-ai
constrâns Și dă-ne și-o bătaie ca răspuns.

Ia pielea de pe noi și fă-o bici, Spre-a fi mai multă ordine aici Și bate-l pe
români de când sunt mici.

Și, ca să ai mereu mai mult pământ, împuținează-l pe acei ce sunt
Organizând mormânt peste mormânt.

Și, ca să fii deplin învingător,
Când vezi că și bătrâni și tineri mor,
Renunță pân-la urmă la popor.

Rămâi doar tu, pe unde urme nu-s, Cu tot mai multe calități în plus, Un
stat curat, de jos și până sus.

Belește-ne întruna că pe boi Și nu ne dă nici pielea înapoi Și, pentru
toate, iartă-ne pre noi.

16 octombrie 1986 Năsăud

Vis cu Pcmaât Istrate Am fost o clipă obosit și-atunci Pe drumuri de orașe
și de sate Mi s-a părut c-aud cum ne găesc Greșelile lui Panait Istrate.

Și deveneam cu toții derbedei, Metafora se colora, vulgară și pe un pat de
scânduri, de doi Ne așezam și evadam din țară.

Bani,

Și deveneam mari scriitori francezi, Stiliștii de extracție română și la
Brăila ne-ntorceam mascați Cu pașaportul mincinos în mână.

Plecăm înrâebumți în Răsărit

Ca să gustăm și noi o nouă lume,
Și deveneam denigratorii ei
Să nu-l mai știm de țeluri și de nume.
Și-atunci Fănuș, născut din pasta lui, Lua întreaga adunare-n spate Și
noi pierdeam, răniți de hazul lor, Greșelile lui Panait Istrate.

21/22 august 1988 Ciucea

Dar tu ești animat de planuri mari.
Cu noi, când vrei, pământul poți să-l ari.
Așa precum au hotărât cei târț
Păstrează-ți, deci, teribilul nucleu, Ne este greu, tu dă-ne și mai greu,
Dar să mărești poverile mereu.

Ne mai auzi că smiorcăim de plâns? Constrânge mai amarnic ce-ai
constrâns Și dă-ne și-o bătaie ca răspuns.

Ia pielea de pe noi și fă-o bici, Spre-a fi mai multă ordine aici Și bate-l pe
români de când sunt mici.

Și, ca să ai mereu mai mult pământ, împuținează-l pe acei ce sunt
Organizând mormânt peste mormânt.

Și, ca să fii deplin învingător,
Când vezi că și bătrâni și tineri mor,
Renunță pân-la urmă la popor.

Rămâi doar tu, pe unde urme nu-s, Cu tot mai multe calități în plus, Un
stat curat, de jos și până sus.

Beleşle-ne întruna că pe boi Și nu ne dă nici pielea înapoi Și, pentru
toate, iartă-ne pre noi.

16 octombrie 1986 Năsăud

Fișa

I pak dau știre Așa mi-am petrecut eu viața Între indicații și cozi la carne,
între decrete și tranchilizante, între ce era voie și ce era nevoie.

Arad, 18/19 martie 1984

Spectator entuziast

Mina mea bătută bine-n cuie cere voie totuși să cobor, să votez, cu voia
tuturor, cum că nimenea pe cruce nu e.

Urc la loc. Să nu aveți probleme, Nu doresc decât și eu să pot să-mi
exercit dreptul meu la vot când conștiința mea o să mă cheme.

Și apoi pe cruce singur, iată, mă întorc și mă așez chiar eu, astăzi nu-mi
mai e atât de greu, cuiele când vin să mi le bată, dar lăsați-mi loc în jurul meu
să mai pot aplauda o dată.

4 august 1936 Săliște 'buiog 'nijq nnou a șuid țdțț 9; îasiqBțTS

Uiașuttd au p 'tnreas țsbjbi Rnou au ap 'pitreuioy; țin^ujxușd țiji; soj jb

Aș nși țaiodod aads aut; aidsuțp

Ui 'bj; sibou «a, nj ui iuujbj

Scrisoare către Mihai Eminescu

De din vale de gândire, de din vale de simțire, îți trimit această carte, prea umil, măria-ta, Ca să-ți spun că nu e Doina nici în cartea de citire, Nici în sufletele celor care-n veac ne vor urma.

Cum cădem așa ne lasă, cinic mod e modul vieții și așa se pare veșnic că era normal să fim. Neamul românesc nu știe să-și păstreze cântăreții, Sunt vardiști care le umblă și-n cearșaful lor intim Doamne-al poeziei noastre, îți trimit această carte și te rog să faci. Un bine celor triști din veacul meu Să nu fie condamnată arta neamului la moarte. Roagă-te din cerul lumii, roagă-te la Dumnezeu Fă cum știi și îl convinge despre cumpenele frânte Și despre abrutizarea omului prin interes și convinge-l că-l nevoie pe pământ să se mai cânte, Dacă toți heralzii morții înaintea noastră ies Voievoade, toate-s bune, dacă nu cumva sunt rele, Dar s-a șubrezeit și zace azi cuvântul românesc De atâtea boli ce urcă în limbajul vremii mele, Pentru-a-l scoate din restriște trebuie un eminesc.

De din vale de gândire, de din vale de simțire, Grăim, Doamne, către tine, că ne ești așa de drag, '

Eu n-am contract cu nimeni, decât cu-această țară, Eu îi iubesc țărani și casele din sate, Pe mine dărâmare dementă mă omoară Și cred că e absurdă și cred că nu se poate.

Voi știți cu cită trudă își face omul casă?

El viața și-o așează în orice cărămidă,

Și loc pentru ferestre și pentru ușă lasă

Și-un ochi măcar nu poate nici noaptea să închidă.

Ce fel de târătoare v-au pus în sânge rele, De nu aveți rușinea măcar elementară Ca lacrimile noastre, de crimă să vă spele Și -țara românească să o lăsați în țară?

În fiecare seară simt un fior în mână, Aș scrie și-aș rescrie și iarăși aș rescrie Această luptă surdă din țară și țărăniță, Această încleștare, această tragedie.

24 august 1988 Șieu-Odorhei

Steagul de țarina

În fiecare seară simt un fior în mină. Aș scrie și-aș rescrie iubirea mea de țară și-mbrățișând bătrânii pe brațe simt țarină Și-n versurile mele nu i-aș lăsa să moară.

Li regăsesc prin sate și nu pot recunoaște Nicicând și nimănuia vreun drept să le dărâme. Mai bine mor eu însumi, în veci spre-a nu mă naște, Decât să moară satul și cea mai bună lume.

De ce sunteți nevolnici, de ce urâți bătrânii? De ce urâți țărani și v-ați pornit pe țară? Ridic spre ceruri steagul de luptă al țarinii Și din țarina noastră eu vă invit afară.

Nu-s case ca palate și nici nu au creneluri. Dar falsa voastră grijă în plus e inutilă, Cu sistematizare și sate-n două feluri Noi refuzăm vreun sprijin și orice semn de milă.

Nu v-a cerut-o nimeni, trăim precum ne place, Nu ne luați pământuri și case și morminte,

Ca, de atâta silă, noi iarbă ne vom face,
Să nu mai aveți oameni, noi biruri spre-a pretinde.

Atât de zdrobitor victorioasă
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.
Doamne, e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreații și examene, Ore de clasă nu mai sunt,
Bătrânii sunt puși la zid
Sub niște taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale bunăvoinței generale.
În rest muncim până ne cad mâinile din umeri Și nu mai știm pentru
cine muncim

Mai ales că ei ne dau să faeem
Lucruri pe care tot ei le consideră inutil?
Și ne reproșează nouă
Că facem lucruri inutile.
Dar, în fine, Doamne, primește-mă în audiență
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fii bun și primește-mn
Că, altfel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de rășină

Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă și ascultă-mă
La ora' când mânăstirea ta
Cu 5 continente
Și cu 4 miliarde de prăpădiți
Instalează ultimele arme
În clopotniță J
Breaza, 10 decembrie 1983

Călugăr
Doamne, fă-mă călugăr
Și cheamă-mă până la tine
Să-ți spun adevărul
Despre marele dezastru pământesc
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiți,
Au fost ofensați,
Dar călugării au totuși
O oarecare liberă trecere
La vămile cerului.
Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că există
O scară de rășină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc și să-ți spun.
Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidența primăriei din Măneciu
O voi găsi-o după miros,
După mirosul morților
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie,
O voi găsi-o și voi veni
Să-ți spun ce rău e pe pământ
Să-ți spun că-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieșit

Eu însumi scriu acum la lampă mică să nu mă vadă cei care se bat.
Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au găzii mei un minim interes povești
cu dulci iluzii să-mi înșire din starea condamnatului să ies.

Se pregătește marele exemplu î Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu, Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântărețul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de'șarpe, rostesc un acatist și-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la găde! Ce să mai cânt? Pe voi ca pe eroi? Îmi vine și a plânge și a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeți că nu mai aveți țară și că străini vi-s pruncii, cobitori[^] învață ei ceva pe dinafară, dar n-au părinți, ei au meditari.

Voi -nu simțiți că nu mai aveți ape;? V-au luat pirații tot" pe vasul lor . Și iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Și

Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu văd pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult și-o gaură de șarpe să merg în ea, tăcut și umilit.

Ce să mai cânt, când au venit pirații și apele din matei ni le-au furat, o lacrimă ființei mele dați-l și-o s-auziți de omul scufundat.

M-aș îneca, m-aș stinge și m-aș duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o șosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-arn dus-o pe a mea.

Eu. Sclavul trist al harpei mele triste, prăpădul întinzându-se îl văd și nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aș avea puterea diavolească să înțeleg că totul a căzut, dar. Vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolesc de frică; probabil mă consideră ciumat,

Scrisoare de iarnă

Multe aș putea să vă povestesc

Despre mine și despre ceea ce am făcut

Eu pentru voi

În vremea în care voi mă contestați

Dar mi-e greu

Să vă vorbesc reflexiv.

Lăsați, că va veni cineva

Și vă va spune,

Chiar dintre inamicii mei

Se va ridica unul

Mânat de rem uscare

Și vă va spune.

Până atunci, nu vă cer decât atât,

Oricât ar fi de greu

Nu plecați!
Această țară are nevoie de oameni
Cum are nevoie o față de masă
De câteva greutateți așezate pe ea.
Să nu o ia vmtul.
Rămâneți aici,
Mai rămâneți aici,
Și să mai încercăm o iarnă
Vă rog,
Vă rog din tot sufletul,
Vă rog înlăcrimat și testamentar,

Din harpa mea ridicolă și tandră involuntar un cântec fără rang te
cheamă lângă mine, hai Casandră, sărut L-rni gâtul gata pentru țtreang.

Talbure paznic
Talburele meu paznic,
Să nu-ți închipui
Tot păzindu-mă
Că tu ești
Comoara pe care
O păzesc eu.
Ai și tu rolul tău,
Ai și tu leafa ta,
Biet delator,
Ascultărețule.
E nevoie și de
Tulburii paznici,
Din când în când
Mai au și ei
Ceva de făcut,
Când mai fuge câte-o chitară,
Când mai contrabandează vreunul
Aur. de exemplu.
Dar paznicul e paznic,
Paznicul nu e totuși
Mai important decât
Averea pe care o păzește.
Bietul meu paznic,
Scump turnător,

Copil din flori
Al Temnicerului cu temnița,
Mă urmărești toată ziua,
Te prefaci a fi
Altceva decât ești; -/
Îmi zgâni literele,
Înz ascuți cântecul
Ca pe-un piept bolnav,

Mai rămâneți aici, '
Nu deveniți marfă cu preț redus
A unei Europe care vă va sacrifica oricum,
Mai încercați o iarnă.
Mai încercați o iarnă, ·
Dragii și pătimiții mei;
N-are rost să mă laud,
N-are rost să vă aduc argumente
Cu privire la mine.
Doar atât. Vă spun:
Credeți-mă măcar ca pe flașnetarul
Cu papagal fermecat
Care vă ghicea viitorul,
Va fi mai bine,
Sigur, mai rău nu se poate,
Sigur, e aproape tot,
Ce se putea încerca
În materie de condiție umană-limită.
Dar mai rezistați o iarnă
Va fi mai bine.
Mai rezistați o iarnă,
Dragii mei.
După aceea totul.
Tot ce veți face,
E justificat.

Breaza 22/23 decembrie 1983 8T Cineva mă asculta în Veac cu putere
ocultă, din zid cineva mă ascultă, cu cât mă coboară pe mine, cu-atât el mai
mare devini.

Iubirea mi-o sugere prin tuburi, mă simt răstignit pe șuruburi, ce face cu
mine nu-l veghea, el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate, poporul de rău și păcate, de cei ce țin arme în liră de cei care mint și conspiră.

Dar nu, el ascultă orbește, pe om când acasă trăiește, ne intră-n cearșaf și sub piele, tn creier de gânduri să-l spele.

Prin mari, electronice unde în ochi și în tălpi ne pătrunde, putere zeiască și oarbă el scris e și-n firul de iarbă.

Fruntea ta miroase A cătușă, Mâinile tale Au ruginit.

Tulbure paznic paranoic, Să nu-ți închipui cumva, Tot păzindu-mă astfel, Că tu ești comoara Pe care o păzesc eu.

Ascultă fereastra deschisă și viermii urcând în caisă, cum găfâie-n dragoste mârâi, concertul mărunț al pieirii.

În veac cu poliție multă, din zid, cineva mă ascultă.

Eu te salut de-aiepa Mattogrpsso

Și aș veni la țărml tău pe jos

Dar eu prefer să fiu bolnavul Shakespeare

Decât tembelul veșnic sănătos.

U prefer pe Shakespeare

Și chiar dacă sunt insul de pe lume Cu oameni pe trei veacuri longevivi
Prefer civilizația aceasta Cu oameni suferinzi și-concesivi.

Am auzit ea sunt în Mattogrosso Un fel de indolenți nemuritori Dar
Shakespeare s-a născut în Europa Cu cancer și ciumă și erori.

Nu mi-e destul să știu că sănătatea E-un fel de fiară care uită tot Așa
cum nu accept să mi se pară Că-l 'mai puternic al maimuței bot.

Cu dinții cariați la el în gură A scris Poetul versul genial, Colita-l zomăia
stupid în burtă Când l-au chemat și premiat la bal.

În însăși imperfecțiunea noastră În însuși trunchiul nostru pururi frânt
În înșeși bolile ce ne încearcă Se află hazul vieții pe pământ.

Am răs de alții și de lume, Acum y or râde ei de noi, Nu mai avem măcar
un nume Ni se iau toate înapoi.

Am asistat cu ochiul rece La tragedii și împilări, Acum prin carnea
noastră trece' Un șir de pacienți călări.

Nu poate nimeni să ne lase Să fim o zi independenți, Salonului numărul
6 îi vom rămâne pacienți și, vai, târziu veți înțelege Doar ajungând și voi aici Că
totul e o fărdelege în mâinile unor mujici.

Ne ducem gratiile-n oase, De care-am răs indiferenți, Acest salon.
Numărul. K Căruia-l suntem pacienți.

Cât nu suntem în el ne pare Și acceptabil-și normal, Dar dinăuntru e-
nchisoare, Salonul 6 din spital.

Același Salon nr. 6

Cu vieți urâte și frumoase Mai liniștiți, mai turbulenți, Salonului
numărul 6 îi suntem totuși pacienți.

Și-așa cum ne-am născut aiurea Vom și înnebuni pe rând Atunci când va
cădea securea între realități și gând.

Vom conversa filosofie, Vom ști de toate și nimic Și într-o zi care-o să fie
Vom încăpea în patul mic.

Halat și pijama și pernă Și alte drepturi, alți colegi, Doar nebunia ni-l
eternă În bruma celorlalte legi.

Și paznicul o să ne batăCu pumnul mare cât un kil Ce-a fost o palmă
încordată Când el ne salută umil.

Refugiul

Cu vârsta în spate grăriiîdă Cu drumul în față o ață Dau ochilor dreptul
să creadă Că asta e singură viață

La toți vă trimit o scrisoare Abia ticluită din frunze Să v-o însușiți fiecare
Că-n ea un același răspuns e Sătul sunt de tâate acestea De bâlciuri și
notariate îmi trebuie numai povestea De cum le-aș distruge pe toate.

Sunt frate cu caii din hamuri Ca ei să nechez parcă-m'i vifte Când biciul
se-aude pe neamiii i Și hamul e-ntreg și pe mine De-aceea îmi place o cale
Mereu mai ascunsă-n natură De-aceea cu mâinile goale Mă-nlănțui în apă cea
pură.

Deodată, toți se depărtează Și ne privesc cumva cumplit, Cu-n fel de milă
și de groază Crezând că am înnebunit.

Și trece-un timp când pe aceștia Ce ne-au legat cu-n gest brutal Ceilalți
cu toată deznădejdea îi vor trimite în spital.

Și generații numeroase Vor tot râvni o sfântă zi. Dar un salon-numărul G
Mereu va fi, mereu va i'i 1986

Poezii cenzurate.

Strigoii care sunt

Sunt un strigoi ce mai apare pe la petreceri populare și doar penumbra
mă îndură în câte-o casă de cultură.

Cu guler ridicat de grijă, mă mai preumblu prin cetatea pe unde pot primi o schijă, c-a triumfat securitatea.

Poporul meu nu e acasă; e sau la fabrici sau la coasă și nu mai am măcar o rudă căderea mea să o audă.

Mă mai opresc la vreo fântână și capu-mi bag în apă rece, singurătatea mă îngână și niciodată nu-mi mai trece.

Sunt un strigoi vânat într-una de cei ce vor stârni furtuna, vin niște potere pe-aicea, vânându-ne zelos cerbicea.

Atât nu-s stăpâne pe toate Industrii, chimie și farduri Și, vai, cea dintâi libertate E-o zdreanță întinsă pe garduri Aveți planuri mari de robie Tembele proiecte severe Nimic n-ați mai vrea să mai fie Dar n-aveți destulă putere.

Din cifrele cinicei creșteri Se-aude un plânset de mumă Dar încă vi-l frică de peșteri Plecarea în cer va rezumă.

Eu-contra pornirilor voastre Am numai pornire curată De-a scoate natura din glastre Și de-a mai gusta-o o dată.

Cu vârsta în spate grămadă Cu drumul În față o ață Las ochilor dreptul să creadă Că suntem, mai suntem în viață.

9 iunie 1989 Năsăud-Horclou

Spovedanie fie ce-o fi
Uite, aceasta e spovedania mea,
M-așez în genunchi
Și-o scriu cu lacrimi
Pe piatra menită ultimei oficeri.
Dac-aș mai putea să trăiesc
N-aș scrie-o,
Aceasta e cutia neagră
A bordului meu,
S-o parcurgeți cândva, după moarte.
Am fost un om cu bune și rele
Am crezut în poporul meu,
Și-n umanitate,
Mi-am iubit țara,
Părinții și cultura națională,
Din când în când am greșit,
Alteori n-am greșit,
Fusesem condamnat să mor
Ca un borfaș,
Ceea ce era nedrept,

Acum, printr-o neașteptată
Reacție majoritară
Mă simt destinat
Unei morți de martir,
Ceea ce iarăși nu e drept,
Considerați moartea mea
Ca un indigo prost
Între ce s-a dorit de la mine
Și ceea ce am simțit
Că se dorește de la mine
În plină putere de muncă,
În plină putere de creație
Am fost umilit

Strigoii țării și-al urgenții mai calcă pe bocanci agenții și știe bine, simte bine, că moartea lui deja e-n sine.

Și cred c-aș mai muri o dată, definitiv de-această dată, de n-aș vedea, prin triste danturi, copiii mei intrând în lanțuri.

Sunt un strigoi ce mai apare pe la petreceri populare, mai căutând, de n-ar găsi-o. Îmbrățișarea de a"dio.

Buzău 8 aprilie 1933

Într-un noroi prefabricat
Pentru că tot zi de zi
Să se dezvinovățească.
Nu v-acuz,
Nu vă cert,
Nu vă iert,
Vă informez, doar atât.
Oricum, chiar dacă n-am murit
Din cauza voastră
Sau pentru voi,
Am murit fără voi,
Continuați să vorbiți limba română
Și gândiți-vă la ceea ce vă spun
În limba română.
Aceasta a fost
Spovedania mea,
Cu genunchii pe piatră
Ultimei oficeri.

Adio!
Spovedania mea
Se încheie aici
Unde lăcrămând
Aștept să înțeleg
De ce a fost nevoie
Să mor.
30/31 ianuarie 1988

În țara mea,
Și nimeni n-a sărit
Să mă apere,
Veți căuta poate mâine
În biografia voastră
Gesturi prin care veți zice
Că ați încercat
Să mă recuperați,
Dar ca un criminal
Am fost izolat
Și ca un ciumat
Am trăit după cum au considerat
Că trebuie să fiu înjosit
Cei mai abjecți dintre oameni,
Pompierii care
Pentru a-și dovedi utilitatea,
Aprind noaptea incendiul
Pe care să le stingă ziua,
Dragii mei,
Contemporanii mei,
Atât de ocupați,
Care nu mă mai auziți,
Care mă minimalizați,
Mare părere de rău
Vă va încerca
În postumitatea mea,
Spovedania aceasta
Nu e decât începutul
Unui testament cu care sunt dator
Celor ce ar trebui să învețe
Că nu există justificare

Pentru a confisca,
Pentru a aresta,
Viața, poezia și casa unui poet.
Dacă vor mai fi
Poeți de limbă română.pe lume
Ajutați-l să se ocupe de poezia lor,
Și nu-l mai pătimiți ca pe mine
Să se scufunde zi de zi

A fost ca moartea sensului din verbe Această vreme fără nici un sens, În
care voi m-ați ofensat imens, ' Dacă și astăzi sângele-mi mai fierbe.

Lncrederea-n cuvânt îmi e deplină Eu bestiilor nu le dau nimic, Iar dacă
tac, nu-nseamnă că abdic, Ci las ca sensu-n verbe să revină.

Un lexic obosit și fără vlagă,
Ca o armată în prizonierat
Spre care vești de-acasă nu răzbat
Și nici conștiința nu mai e întregă.

Iar eu, știindu-le cum se-ntâmplară, Nu cred pierdut nimic din ce a fost,
Ci mă aplec spre cel mai tainic rost Să regăsesc tăcuta noastră țară.

Să mai aveți curaj să vi se nască. Atunci când voi veți mai uita de ea,
Poeți ca mine, care-și vor păstra Credința sfântă-n limba românească.

Atât vă rog și nu plec nicăierea, Dar intru în pământ câte puțin, în
sanctuarul nostru arhiplin, Să vă arăt că știu ce e tăcerea.

Eu nu v-am spus nimic din limbuție, " N-am vrut să fiu prezent la vreun
concert; Ci ca să mă inculp și să vă cert Că ați uitat ce și uitarea știe.

23/24 martie 1987

Crainicul tăcut

Dar nebunia mea de a mai spune, Când voi atâția ați tăcut umil, Să-mi
dea măcar un drept la un azil Și șansa unei morți nițel mai bune.

Cum am putea să fim egali la urmă, Când eu am sângerat, iar voi
râdeți? Fără-ndoială că rămânem frați, Dar eu sunt singur și vă văd în turmă.

Nu mi-am dorit vreo unanimitate
Și nici majorități în săli de vot,
Eu pentru cauză murind de tot,
La ea gândeam, nu mai gândeam la toate.
Un joc absurd de-a viața și de-a moartea
În care mulți trăiesc și alții mor,
Dar eu prin calomnia tuturor

Aș vrea ca nimeni să nu-mi țină partea.

Am fost nebun că v-am mai spus cuvinte, Când voi treceți cu ceară în urechi Strâmtoarele unei legende vechi, Suind pe punți pe cel care vă minte.

Chemați zidarii, astăzi fac donații, Dau gratis marea mea melancolie, la-ți, lume, epoleții, uite, ia-ți-l, Mă degradez cu voia. Să se știe.

Din mine, faceți, buni prieteni minimi, Din al meu sânge și-ale mele oase, Două spitale: unul pentru inimi Și celălalt spital, de boli nervoase.

Dau totul pentru o singură plăcere, Căreia toată viața îmi consacru: Să aruncați în aer cu putere Al judecătoriei duhnet acru.

Mi-e trist și nii-e leșin și mi-e și scârbă, Mi-e asfințit, mi-e doliu, mi-e nevroză, întreaga schelărie-a mea se surpă, Sub împușcata mea apoteoză.

După atâtea drumuri între vârfuri, Alunec într-un smârc cu delatorii, Dosarele plutesc ca niște stârvuri, Prin râuri reci de lacrimi provizorii.

Oho, ce lume, fără de rușine, ' Ce negustori, ce multă târguială, De-atâta rău, aproape că mi-e bine și iată-mă la. Baia comunală, Unde un important congres se ține Și văd justiția în pielea goală.

Cântec despre mine însumi

Simt sângele în aripile rupte,

Cum cade pe pământ și cum îngheață.

De-atâtea ori învingător în lupte,

Eu rana-mi ling, învins ce sunt în viață.

Vă dau tristețea mea, chemați zidarii,]

Din ea, cu toții, să vă faceți case, j Să stea mai micii și să stea mai mării: Și-rx pace toate rănile să-rhi lașe.

Oho, ce lume, ce sfârșit de eră, Ce lupi cinstiți purtând căciuli de oaie, Este de râsul lumii cel ce speră, Rotund pământul e, când se-nconvăie.

Așa să faci, să iei din mahalale, De unde stă noroiul să te muște, Pe cea care va cere să te-mpuște Apoi, plutonul curții marțiale.

Și dumnezeul mării ei de viață și mama ei de inimă bolnavă, * Degeaba ești conștiință îndrăzneată, Când ai biografia încă sclavă.

Și vă voi aminti atunci de mine^ Cel umilit prin triste tribunale, Cel întrebat, cândva, fără rușine Despre cearceaful pasiunii sale.

Eu sunt! Priviți-mă și țineți minte Că m-ați pierdut încetul cu încetul, Azi am ajuns constructor de cuvinte, Eu ce puteam să vă rămân poetul.

Aveați și voi nevoie să-l rămână Din toată limba voastră ce oftează Viitorimii, cel puțin o frază, Ea îmi stătea în inimă și-n mână.

Și-acum vă spun că încă mai sunt gata, Fac dotă la săracii din cetate,
Mutați-mi voi tristețea cu lopata, La temelii de cași neterminate.

Mai trebuie și-un dram de omenie, Oriunde se fac case, țineți seamă,
Luați bătrâna mea melancolie, Faceți-l poză și-agățați-o-n ramă.

Acum, că sunt atât de trist, văd bine Justiția dansând în pielea goală,
Prin aburii de baie comunală Ai iadului ce poartă băi pe sine.

Mă uit la voi și-ntorc priviri încete,
Pe care-abia de le mai spăl cu plânsu-mi,
Într-o mitologie de regrete
Și ochii mi-s sătui de mime însumi.

Simt umilință, nu simt sacrificiu, Ceva mă înrăiește și m-apasă, Tristețea
mea-l femeia de serviciu Care v-aprinde focurile-n casă, Care vă face și curat în
casă Și voi îi mulțumiți, atent, cu biciul.

O să mă scol într-o cumplită noapte Și-am să v-arăt, la toți, cum vă e
felul. Când inima nemaiputând să rabde Va face ea, de voia ei, apelul.

Atunci să mi te ții, să mi te sature, Cum vei sări ca la război, o, lume,
Cum vei sări din ale tale paturi Ca la-ncarnarea unei triste glume.

O să vă scot de boturi ca pe boii -Cu care brazdele vă mai sunt brazde, '
Și-am să v-arăt ce-aproape-mi sunt strigoii Pâlpâitoari ai tinereții voastre. O să
vă bat la tălpi cu calapodul în care-ați vrut să așezați Ființa, Vă voi chema-n
morminte cu aprodul, Vă voi batjocori cu neputința.

Și vă voi spune vorbe de mirare, Ciudate vorbe, provocări și chinuri, N-
am să v-ascult, spunându-mi ce vă doare, Sângele vostru-l voi preface-n vinuri.

Rugați și sculptorul să mă mai ierte, Vreau să revin la ciună și nevroză.
Simt că mi-au luat măsură de coperte, Vor să mă dea exemplu într-o poză.

Ce oameni vreți să faceți voi din oameni? Ce monstruoase oale de
cuvinte? Ce tot supuneți lumea la examen? Voi nu vedeți că fiecare minte?

Voi v-ați făcut un stas, o formă strâmbă, Un calapod cu marginile
șchioape și marea plânge, trâmbă după trâmbă, Că Venus În tipar la voi nu-
ncape.

Eu știu că vi-l mai mică oboseala Cu-un singur fel de om și-un singur
verde, Dar n-ați făcut voi, oare, socoteala în acest fel ce multe se vor pierde?

Când vă vorbesc, pe limbă simt nisipul Condiției în care m-așezarăți: Al
pietrei confident și sclav și stareț. Ce talisman de gheață îmi e chipul!

Nu mai alegeți mai nimic din mine, Rămân atât: o piatră de doi metri, Cu
sufletul În zgrunțuri pe ruine, Nevrând să se închirieze pietrei.

Mai e puțină vreme, țineți minte,
Eu încă vă pot da melancolie,

Nu vreau destin de piatră pe morminte,
~a. dau tristețea mea, cu bucurie.

Nu mai culege cel care cultivă, Eu văd nomazii în succesiune, Dresorul lor cuvinte rele-mi spune Și simt că mi-e și drumul împotrivă.

Pierd sânge prin aceste aripi rupte Și văd și sângele: pe tălpi mi-ngheață, De-atâtea ori învingător în lupte, Mă las învins de Nimenea în viață.

O mână-aș vrea să mai ridic și, iată, E rece, ca o groasă codrișcă, Asemeni și piciorul, ființa toată: Când le comand să miște, nu se mișcă.

Nici inima nu mi-o mai simt, cedează, E-un gol în ea, de parcă urlă greieri, Nici mintea parcă nu-mi mai este trează și nu mai am nici amintiri în creieri.

Mă văd în luciul unei baionete, Văd și un paznic care e și nu e Și când răstorn privirile-mi încete Abia atunci observ că sunt statuie.

Voi m-ați făcut statuie fără voie, M-ați operat de firea omenească, De milă, de dureri, de paranoe, Ați pus și inima să se răcească.

Ce-aveți cu mine de ați pus să toarne În piatră ce a fost ființă caldă? Restituiți-mi trecătoarea carne Ce-n dorul de a nu mai fi se sealdă,

Totuși omul
Ce fel de lume,
Ce fel de om,
Arătăm altfel decât strămoșii,
Ne-am îndepărtat
De modelul aprobat,
Am înlocuit simțurile
Cu tehnologiile,
Ne-am vândut confortului,
Ultima furnică de pe mușuroi
E mai puternică decât noi,
Chiar și greierele
Ar putea deveni halterofil
Mai degrabă decât copiii noștri
Vlăguiți încă de la naștere.
Nu e nici o cucerire
Pierderea de către om
A instinctului său de supraviețuire.
Nu s-a realizat
Nici un progres,
Prin chimizarea

Care mărește producția agricolă,
Dacă datorită chimizării
Murim mai repede.

Mi-e silă de paradoxurile menite să dezvinovățească exact acolo unde, ar
trebui învinovățit. Nu cred în industrie III

HO

Luați-o deci, furați-o cu încetul, E din acelea ce-n temei se-așază, încă
mai pot să vă mai fiu poetul, în zori, când toată lumea va fi Și vă vor cere
autoportretul Poate aveți nevoie de o frază.

Trează.

Luați-mă, cât nu se-nnegurează!

Dar vrem să le fie caid copiilor noștri și să aibă tot ce le trebuie, încă de
pe acum.

Ce fel de oameni,
Ce fel de lume,
Aceasta e în permanentă problema
Și, mai ales,
Strictul necesar.
Poate că e trist c-am ajuns
Să nu ne mai gândim
La nici un lux
Ci doar atât, la strictul necesar,
Dar aceasta e
Situția noastră psihică,
În clipa de față
Ne limităm la strictul necesar,
Punem umărul
La dezvoltarea economică a României
Cu mica rugămintă
Ca țara să fie lăsată
Să pună și dânsa umărul
La dezvoltarea noastră socială,
Nu ne trebuie perfecțiunea,
Dar o imperfecțiune serviabilă
P imperfecțiune pe potriva noastră.
O imperfecțiune intrinsecă nouă,

Căutăm.

Ne-am schimbat și noi, așa e, ne-am schimbat, ne-am depărtat de natură
și nu înțelegem,

Decât În măsura
În care nu lezează omul,
Așa cum nu cred nici că
Problema fundamentală a socialismului
E să depășească
Prin nivel de dezvoltare economică'
Iadul capitalist,
Și să obțină ce,
Iadul socialist?
Asta parcă pretinseseam noi,
O societate fundamental socială,
Iar nu economică,
De fapt, mutarea luptei
Din plan social
În plan economic
Este o diversiune
Apărută ca să acopere
Marile stângăcii, numeroasele minciuni
Și dramaticile neîmpliniri sociale
Ale socialismului.
Nici o generație umană
Nu poate fi sacrificată
De dragul viitoarelor
Generații umane,
Mai ales că toate făgăduințele
Se uită de pe o zi pe alta,
Și mai avem dreptul la pâine
Și mai avem dreptul la căldură iarna,
Și mai avem dreptul
De a nu retrograda fără luptă
Din domeniul social
În domeniul economic,
Nu ne e nimic mai drag
Decât să participăm
La dezvoltarea României

Dulce armă mortaiă
Au răspândit peste lume roboții,
Magnetică himeră automatizarea,
Salt înainte computerizarea
Și, totuși,
Omul rămârie în defect.
Omul iese păgubaș,
Copiii nu mai știu să meargă
Pentru că au calculatoare de buzunar,
Copiii nu mai știu să meargă
Pentru că au tot felul de roți la îndemână,
Copiii nu mai știu să facă dragoste
Pentru că
Mecanizarea,
Automatizarea
Robotizarea.
Cibernetizarea,
Le țin loc de buze palide
Și de lacrimi fierbinți
Și de sexe aprinse
Și de melancolie
Și de cheful de fapte mari
Pe care ți-l dă
Nemecanizată,
Neautomatizată,
Nerobotizată,
Necomputerizată
Necibernetizată, dragostea proprâu-zisă,
Dragostea aceasta,
La fel de cretină și
La fel de genială,
Ca la începutul lumii,
Această nerușinată minciună pentru toți
De dragul unui sfânt adevăr pentru doi,
Dragostea,
Această nenorocire plină de noroc,
Dragostea,
Feminitatea intrinsecă a instinctului,

De ce palizi și nevrotici

Aducem pe lume copii
Despre care nu știm
Dacă nu cumva
Sunt condamnați
Să îmbătrânească înaintea noastră,
Un frig. Cosmic
Cerculă insinuant
Prin oasele păsărilor,
Noi boli apocaliptice
Așteaptă clipa.
În biziitu'l adormitor al tehnologiilor,
Suntem străini de apă
Pe care am băut-o în copilărie,
Suntem străini față de copiii
Care am fost
Iar în anumite zile
Parcă amurgul cade încă din zori,
Parcă nimic n-are rost
Și, cu atât mai mult,
Încrederea că va fi mai bine.

Doamne, neinspirată a fost
Trecerea la producția de serie a oamenilor,
Astfel și noi facem fiecare lucru
Și lucrurile ne lucrează pe noi,
Tehnologiile nu sunt partea noastră
Cea mai durabilă,
Ci cir j ele noastre
După întoarcerea din frontul insesizabil
Al luptei pentru identitate
În care ne-am pierdut picioarele,
Vai, cârjele noastre,
Astea sunt tehnologiile.
L

Ci pentru că mistrețul este iluminat permanent de instinct,
Iar porcii sunt bolnavi
De savoarea tehnologiilor.
Dacă o pasăre călătoare
Se întoarce primăvara

Exact în locul de unde-a plecat
Și-și regăsește cuibul,
Înseamnă că
Necunoscute căi de comunicare
Străbat natura,
Înseamnă că noi, oamenii,
Comunicăm pe căi existente,
Între noi,
Înseamnă că singurătatea
E imposibilă,
Înseamnă că omul rămânecea mai înaltă tehnologie a naturii,
Făcut cu cele mai scumpe
Și mai rare materiale,
Dotat cu feed-back
Cu butoane pentru repede-înainte,
Încet și repede înapoi,
Cu de toate,
Absolut cu de toate,
Chiar și cu strălucirea
De-a crede prostește ani în șir
Că mașinile sunt mai importante decât el,
Că vor face ei, ceilalți oameni,
Un computer superior omului,
Ce nerozie!
Și, totuși, dincolo de industrie și agricultură,

Dragostea,

Această tandră legitimitate universală, ' dragostea, acest salt mortal fără termen de garanție, această dovadă, această lipsă de dovezi, această cascadorie care se încarcă de conținut și devine tragedie În sine, dragostea, această negare a tehnologiilor.

Ce fel de lume,

Ce fel de om?

Ne aflăm în fața unei dilemș fundamentale, "

Va trebui

Să redezgropăm fântânile vechi,

Simpla continuare a cursei tehnologiilor

Ne va conduce către pierzare,

Fabricăm natură la comandă,

Însă natura nu se mai produce

Prin sine însăși
Răsadurile de pătlăgele roșii
Mor în fiecare an,
Ca să se nască altele
Peste iarnă,
În serele artificiale.
Natura stagnează,
Natură e în pericol de a bălți
Un singur mistreț sălbatic
E mai puternic
Decât' o întreagă
Crescătorie de porci,
Și nu numsi pentru că
Mistrețul e flămând
Și porcii sunt șătuăe

Vremea scenariile'
Ascultați ce vă spun,
Ascultați sfatul meu.
Lăsați armele jos
Și culcați-vă.
N-are nici un rost,
Totul e pierdut,
Scenariul nostru a fost aprobat
Tocmai în acest sens
Ascultați-mă,
Dragii mei, ascultați-mă,
Nici un eroism nu e necesar
În această etapă în care
Eroii nu apar decât că
Echilibru
Pentru lipsurile celorlalți.
Eroii sunt cumpănirea erorilor celor lași, '
Ceea ce nu fac câteva mii de leneși
Trebuie să facă un harnic
Și-acela se cheamă erou.
Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Am încercat toate căile,
Am bătut la toate porțile,

Am mușcat cu poftă toate lacătele,
M-am rugat de toți paharnicii.

Mai important decât ele
Pentru că le poate părăsi
Ori le poate însoți,
Mai durabil decât cultura,
Mai adânc decât demersul științific,
Este el,
Omul,
El, amărâtul,
Mereu în bătălie,
El, omul,
Totuși, omul.

11/12 octombrie 1988 Năsăud

Pledoaria mea. Dar n-a fost așa, Dar nu-l așa.
Nu vă faceți iluzii,
Scaunele sunt ocupate în acest cinematograî
Pentru toate spectacolele.
De acum.
Și până la
Demolarea cinematografului.
Dar nu vă faceți iluzii,
E păcat de dumneavoastră toți,
E păcat,
E păcat și de mine,
E păcat și de copiii mei
Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Lăsați armele jos,
Nu mai trageți unii într-alții,
Orice-ați întreprinde,
Scenariul e scris cu de-amănuntul,
Nu urmează decât micile nuanțe ale regiei.
Uite, de exemplu și eu acum
Nu fac decât să umplu de realitate
Un rol existent,
Rolul celui ce se căiește.
Atâta tot.

Dar vă spun drept,
Dar vă jur cinstit,
Și eu am dat cota mea
De încredere
Acestei cauze.
Și, chiar și acum,
Când îmi dau seama
Că totul e zadarnic,

Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Am fost și la răsărit și la apus.
Și la sud și la nord
Și la mijloc.
Am fost și către puncte cardinale
Încă nenumite.
Am fost și unde nu a fost nimeni
Și am fost unde este nimeni.
Am fost,
Am întrebat,
Am rugat,
Am plâns,
Am implorat,
Am fost gata să-mi dau viața.
Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Nu se poate făc? E mmâe,
Dar nu se poate face chiar nimic:
Unul și cu unul nu numai că t Nu mai vor să facă doi,
. Dar unul și cu unul
Nu mai cunosc operația adunării}
Iluziile dumneavoastră
Sunt cu atât mai triste
Cu cât le-am avut și eu,
Și eu mi abcdefghijklmnopqrstuvwxyzșăâ- am închipuit
Că de voi apuca
Să spun ceva adevărat
Măcar de voi putea
Să-mi termin fraza
Și judecătorii vor aprecia

La justa ei valoare

Îndrăgostit de București

Nu știvi de ce, pe cât m-afund în viață mă simt atras de fleacuri omenești și-mi place-n anotimpul de vacanță să-ntlrai, să rămân în București.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag și-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit și-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadența și-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea mării poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii și au trecut aiurea anii mei, aici copiii mi-au venit la viață și am născut și-am îngropat idei.

La București, copilăria toată, visam s-ajung să pot și eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă/și să-ntâlnesc și eu pe mama mea.

Tot mai aștept acel miracol
Care să facă să înflorească
Grădinile țării mele
Și să scoată de pe frunțile oamenilor
Acel Omega depresiv
Răsărit ca un al treilea ochi
Într-o epocă în care
Nu se putea trăi
Decât în scenarii aprobate
Și nu se. Putea vorbi
Decât prin texte cu apostilă,
Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Haideți înapoi la plante
Să ne cerem iertare
Și să ne retragem în ele
Mineralizându-ne treptat și definitiv
Biografia prea încărcată
De păcat capital
Breaza, 21/22 mai
Și de abur animal.

Însemnări de campanie

Poetn de stări de veghe, poem de somn mișcat», poem de mine însumi, poem de nu știu ciîie, când mărilor de apă de-atâta ploaie bat și veste despre toate printr-o nălucă vine.

— . . ^

De pildă, au turniruri mistreții de la nord. O floare otrăvește o nuntă prin mireasmă, sinucigași rechinii bat ultimul record, în amintire maica îmi face pâine azmâ, Poem de voie bună, poem obligator și dacă nu mai suntem de mâine dimineată și dacă mor și-ai noștri, nu mor numai ai Idt] și dacă n-avem dreptul nici la această viață?

Grăbit vă par probabil scriind așa de mult, dar cum vă par probabil scriind așa de bine, cu versuri nemaâscrise, cultura o insult. Dragi salutări civile și astăzi de la mine.

Nu se mai fac înscrieri la benevole morți. Dar se mai fac înscrieri la' niște pașapoarte', poem de bună voie am să vă scriu pe porți, ca să vă fac să-l cereți pe cruce după moarte.

Eu vara aș iubi-o pe orbește, dar simt că toamna-l anotimpul meu, când frunze și lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
Și oamenii române triste vor,
Și-n curți se face vin din must de struguri
Și toți bucureștenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut și să-l găsesc întotdeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz,

Mă pregătesc să fug din nou în țară și să câștig aripi dumnezeiești, să.
Pot gusta melancolia toamnei îri: fiecare colț de București.

3 august 1989 București

Aș vrea să pot renaște cumva Imperiul Dac, să văd vecinii noștri cât ar putea să rabde.

Poem de bunăvoie, poem obligator, lumina din lumină și noaptea dintr-o seară, de nu va fi nimica, mai bine-ar fi să mor și să cobor din lacrimi în secetă din țară.

Păstrează-mă pe mine, întreg, precum am fost, poemul meu de viață, poemul meu de moarte, la ultimul asediu să ies din adăpost cu plumbul tras scriindu-mi cea de pe urmă carte.

23/24 august 1988 Parva

Eu nu sunt literatul ce caută un loc
Pe care să-l fixeze cu-un gest oficialii.

Eu nu-rm încerc pe vulturi obștescul meu noroc să văd cum știu să facă și ei pe papagalii.

Eu cred în om și-n fructe și-n specii și-n ce văd și-n bioenergia ce pururi ne transcede, eu mai despart ce este în șansă și-n prăpăd și nu accept că omul e-o zare de monede.

Salut ca pe-o noblețe și ca pe un stigmat, salut ca pe o moarte în stare să renască, ideea fără seamăn în care m-am scăldat că-ți aparțin cu totul, ființă românească.

Nu caut noi soluții pentru destinul meu Germania și Franța nu mă cuprind pe mine, în Anglia m-aș duce din când în când și eu, America mi-e haina ce-mi vine cel mai bine.

Dar să mă-ntorc în țară de-ndată aș dori nu pot să stau departe, concepția mi-e toantă, eu numai România în fiecare zi *

Aș consuma cu-această gândire emigrantă.

În rest, regret că-l soare mai mult decât normal și ca o paparudă alerg prin trei provincii, renașterea legând-o de-același ideal al speciei umane, cum o lega da Vinci.

Aș vrea să fac mai multe decât mi-e dat să fac, vreau să stochez lumina de ziua peste noapte,

T poezii cenzurate vorbim în numele poporului,
Guvernăm în numele poporului,
Construim socialismul
Cu oamenii și pentru oameni;
Este adevărată,
Nu e corect
Să-l distrugi omului
Casă, orașul său satul,
Fără să-l întrebi pe om;
Zece elevi au declarat la școala,
Când i-a întrebat, dirigintele
Ce fapte bune au săvârșit,
În ziua aceea,
Că «u ajutat o bătrână
Să treacă strada,
Dar de ce așa de mulți,
S-a mirat dirigintele,
Pentru că bătrână
Nu voia să treacă strada,
Au răspuns ei.
Cam asta ar fi situația,
Sunt radical

Și o privesc în față,
Dacă bătrână nu vrea să treacă strada, "e greu să te lauzi
Că ești cel mai bun dintre oameni
Pentru că o obligi
Să traverseze,
Și lucrurile stau chiar așa,
Bătrână nu vrea
Să treacă strada,
Bătrână nu se află pe stradă,
Nici nu există strada,
Și bătrână nici nu e bătrână,
Ci o țară emoționată

Sunt radical I t
Sunt radical,
Mai precis,
Sunt pentru păstrarea
Unui just raport
Între minciună și adevăr,
Între erori și eroi,
Între plus și minus,
Sunt radical,
Mai precis,
Mi-e silă de demagogia socialistă
Mai tare decât de
Demagogia burgheză
Pentru că o simt
Apăsându-mă cu mult mai de aproape.
Sunt radical,
Cred că nu e bună legea
Care te condamnă mai grav
Dacă ucizi un urs
Decât dacă ucizi un om,
Ba mai' mult,
Te condamnă mai grav
Dacă vorbești,
Dacă ai opinii,
Decât dacă ucizi.
Sunt radical, adică îmi închipui că dacă ecuația „poporul ne-a ales.

Sunt radical,
Cred în valoarea frunzei de varză aplicată pe locurile dureroase ale
corpului.

Sunt radical,
Nu cred să existe
Înger mai urât
Și demon mai frumos
Decât omul,
Și, mai mult decât atât,
Nu cred să existe
Accident mai rodnic
Și lege mai contrariată
Decât omul.
Din mine însumi
Și din ceilalți
Extrag rădăcina pătrată
Și observ că nu e decât apă,
Apă în stare de gândire,
Apă cu suflet și cu vârtejuri,
Apă într-o nevindecabilă formulă chimică.
Sunt radical,
Când plouă
Și când ninge
Știu că e vorba
Despre mine,
Despre apă care sunt,
Despre apă care "sunt."
L august 1988 Mâzgana

L30

Că va trebui să traverseze.'
Sunt radical,
Adică mi-e groază '
De remușcările
Care nu mai pot salva nimic,
Mai ales viața
Care și așa se încăpățânează
De câteva generații încoace
Să se ducă în paștele mă-sii.
Sunt radical,

Îmi plac prunele, piersicile, merele văratice, libertatea, femeia, granițele istorice și strugurii tămâioși.

Sunt radical,
Aș putea dicta un poem
Și de la un telefon public,
Dar tot radical sunt
Și menționând
Că n-aș putea face aceasta
Decât dacă și cea
Căreia îi dictez
Ar avea telefon.
Sunt radical,
Cred că Mareșalul Ion Antonescu,
Dacă ar fi rejudecat
De un tribunal imparțial,
Ar putea fi declarat
Fără rezerve,
Erou al României post-mortem
Și martir universal, ·
Măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov

PROBLEMA ȚĂRĂNEASCĂ

. I ., v 135 Țărqi cu coatele pe garduri Țărani mai stau cu mâinile pe gard Privind departe, într-un punct ce nu e, Furnicile pe glezne li se suie Și frunzele sub pomi s-au strâns și ard.

Sunt jnai puțini decât, au fost puțini Și de pe ulița cu dor de ducă Par, precum stau fixați lângă ulucă, Copaci fără tulpini și rădăcini.

De fapt n-așteaptă de mult timp nimic Mai află cin-se naște, cine moare și își cunoaște rândul fiecare De zeci și zeci de ani ei au un tic, Ziarele și oamenii ce zic

Și dacă a venit vreo ușurare.
24 august H)88 Șieu-Odorhei

R

137 În nurriele văduvelor Dm literele mele
Scrisorile
Desenate liniar pe cărțile poștale
Plecau la rugămintea văduvelor
Să caute prin țări străine

Să caute prin închisori românești
Pe românii
Despre care nu se știa
Dacă mai sunt vii sau nu,
În numele lacrimii, În numele. Văduvelor în numele neamului
Scriam scrisori
Și căutam români
Câteodată' venea și răspunsul,
În câteva cazuri
Soldații români
S-au întors din prizonierat
Ca urmare a cărților poștale
Dar niciodată din pușcării.
Au trecut ani,
În cicatricele neamului nostru
Mai sunt rării,
Nici un război al lumii
Nu e definitiv încheiat,
Țara își are propriile ei războaie lăuntrice, fiecare carte a mea

Hoții de lemne

Învăluți în pâclă și minciună, cu cai mascați în fugă pe șosele în grupuri
de' tăcere se adună văzuți numai de fiare și de stele.

Își trag căruțele lângă pădure, își fac cu noaptea fel de fel de semne, de
vremea nouă învățați să fure, țărani României fură lemne.

Nu-l nici o lege care să-l ajute să le obțină drepturi, pe măsură și-atunci
cu ochii mari și buze mute s-au încheat În grupuri mici și fură.

Li-l groază când de ger trosnește hățul, de farurile de mașini li-l teamă și-
atâta de puternic e învățul că nu mai. Știu de tată și de mamă.

Doar ochii semnalizând în noapte răspunsuri dau la cer și la morminte
nu judecați greșit aceste fapte, copiilor li-l frig, luați aminte 1 30 octombrie 1988
Schitu-Golești

Țărani ia secerat

Peste țărani-aduși la secerat

Ce nu mai au nici forța'să mai spere

Civilizația, emancipat,

Nu mai permite nici o adiere,

E numai soare, neînduplecat,

Și paznici vin cu ordine severe

Și uneori iubitul nostru stat
Trimite peste ei helicoptere.» 2 octombrie 1987 București-odobeștă

E un mănunchi de cărți poștale
Pe care în numele lacrimii,
În numele văduvelor,
În numele neamului meu,
Le trimit
Și aștept să se întoarcă
De pe toate fronturile
Din toate timpurile,
Românii.

Măicuța

Măicuță, fără margini și fără supărare; mai odihnește-ți fiii din mila ta
cea mare, mai plânge-ntr-o icoană, mai cazi în calendare și ține seama veșnic
de ceea ce ne doare.

Eu te-am văzut odată că. pe un fum, subțire ieșind din hornul lumii, de
dincolo de fire, și jos lăsași credință și sus nășteai iutflre și înfloreai privirea la
morți în cimitire.

Puțin te și rănise materia vulgară,; au un zăvor credinței în trista noastră
țară; dar te-ntremai din alții ca fulgerul din ceară ri ne dădeai puterea de-a fi
și-a doua oară.

Măicuță, ia aminte că noi suntem ca tine, la fel de triști, de singuri, în
milă și rușine și sfârșit e podul și apei nu-l e bine, că vestea de la tine de-
atâta timp nu vine.

2n -ueust 1988 B11 u Marc

Satul sărac

Iar astăzi satul lui e mai sărac decât a fost când lancea a luat-o, ascultă-l
pasul, lume, deșănțate, trecând din Fericet către Albac.

Va merge la-mpăratul în zadar, va și muri pe roată pentru țară, a doua
oară și a mia oară, va fi urcat, cândva. În calendar.

Dar satul lui va sărăci-mereu, nu va avea spital, cămin și școală,
nemilostiva moară infernală o să-l zdrobească oasele din greu și cum e Horea
pururi în răscoală, nu-l va avea decât pe Dumnezeu.

1 august 1987 Albac

Scrisoare către Niculaie

Foaie verde, brad de moarte, Pleacă veste, vine carte, De aici, până departe, Șapte poște, șapte arte.

Foaie verde prag de iarbă, Luminiș în țara oarbă, Neamul a-nceput să fiarbă, Marx și-a mai tăiat din barbă.

Foaie verde de foioase, Umblă moartea pe la case. Toată jalea într-un glas e: Să ne lase, să ne lase!

Foaie verde flori de toate, Zodii spun că nu se poate, Dar auzi că vântul bate, Cineva mănâncă sate.

Foaie verde iod de-al nucii, Țipă buhe, cântă cucii, Urlă lemnele ulucii Și-și fac morții semnul crucii Foaie verde umbră verde, Dacă satul ni-l vom pierde,

Moartea unui sat

Sat de mineri și crescători de vite Și munte dur cu aur la carâmb, Ți-s casele atât de obosite, Tu te gătești de moarte, Săcărâmb.

Și totuși în bătrânii fără teamă, Ce mai aprind lumini sub turla ta, încrederea deloc nu se destramă, Ei cred că tu vei mai reînvia.

Vei trece-aceste vânturi agresive Ce mătură cu gheață și cu foc Și la recurs, din lipsă de motive, Ne vom reface patria la loc.

Tu vei veni, atunci, din nou acasă și martor viu renașterii vei fi, în munții tăi ne vei chema la masă Să-ți luminăm pădurea cu copii.

Acum, dintr-o poruncă de departe, Cu toate satele prin ordin strâmb, Nemotivat ești condamnat la moarte, Dar și la înviere, Săcărâmb.

24/25 aprilie 1988

Temei vremelniciei

Un oraș românesc

Fără biserică

Pare mai degrabă

Un șir de vehicule de ciment

Așteptând la p barieră.

Care nu se mai ridică.

24/25 martie 1987

Țara noastră ne-o vom pierde; Roagă-o mamă să ne ierte.

Foaie verde care moare; Dă-ne Doamne, milă Să ne ținem pe picioare Când ne taie cu topoare.'

Foaie, foaie, foaie, foaie, Frunțile ni se-ncovoiaie. Nu-l așa tot ce așa e, Niculaie. Niculaie.

19/20 august 1988 Boiu Mare

Proprietarul de munți

La Șarul Dornei, într-o dulce zi, l-am întâlnit pe omul de la munte. Are un semn. ca de baltaș pe frunte și ar vorbi și parcă ar izbi.

S-a săturat de-atâtea rele vești și de nesiguranță și minciună, el n-ar munci cu nimeni împreună, ca păzitor, al sortii omenești.

Atâta vrea, să se sfârșească-o dată acest coșmar, cu legi și fărdelegi, din care munții ies mai neîntregi și oamenii mai mult nici n-au să poată.

Muntean măreț: de plată și răsplată, e timpul să izbești, nu înțelegi?

28/29 august 1983 Vatra Dornei

Ecou

Miroase în oraș a pâine caldă E semn de proștețime și noroc, Dar capul meu în lacrimă se scaldă Țăranii plinea n-o mai au deloc.

E vai de viața lor în miez de vară, Câți au rămas pe vetrele pustii, Mănâncă biscuiți și turtă-amară Și tot făgăduiesc: vom depăși.

Și se usucă oasele în carne, l Nu țin de sete rarele fântâni, l Și văd, nici apă-n cap nu pot să-și toarne l

Se stinge-n ei sămânța de români. L Miroase în oraș a pâine nouă Eu totuși cu efort o mai găsesc, Dar la țărani n-ajunge decât rouă Și vai de ei și traiul lor câinesc.

Ce minți ar mai putea să se-ntâlnească Spre a le da ce ei produc trudiți, O pâine pentru clasa țărănească Și care azi mănâncă biscuiți.

1986

Oberul ids vite

Ni-l comunitatea foarte fericită? l; ne certăm din ce în ce mai rar, i. dar ca să mai fie și comunitatea noastră fericită,? Foarte fericită, doar atâta e necazul, domnule veterinar;

Nu cabrează taurul pe vită.

Nu mai urcă el s-o-nsămânțeze,

S-q. Fixeze,

Suntem veseli noi întregul sat,

Monta artificială este una dintre ipoteze

Dar vițeei ni se nasc cu bot legat.

Și cu ce să intre și vițeei-n iarbă, '

Jos în iarbă,

Dacă boturile li s-au șters, '

Și nici apă nu mai au pe unde s-o mai soarbă?

Mor vițeei, mor vițeei, se usucă-n univers.

Taurul nu mai cabrează sus pe vită,

El, care în târguri era taurul erou,
În comunitatea noastră fericită, foarte fericită, jumătate este taur,
jumătate este" bou.

Ne-am gândit și noi la criza mondială
Și-n această nobilă idee, jumătate l-am scopit, ca să mai și are. ca să mai
și aibă activitate sexuală, dar să nu rămână profesionist al procreației la
nesfârșitl

Zi de piața

A murit magnetismul din țarina, La piață e un apocalitic tablou. Niște
morcovi, niște prune uscate Și-o țărăncă bătrână și asta În fiecare an se petrece
din nou.

Satele au ieșit la cerșit prin orașe, Niște legi sistematice le-au sărăcit și-
acum ce eforturi uriașe Pentru reînflinirea dintre pâine și cuțit.

Cei mai buni dintre oameni, care au fost țărann, S-au scufundat în
salopete și-n mantăi. I-au castrat doctori în drept și istorice zăzani, y or deveni
și ei, niște oameni răi.

O tristă scleroză de noi înșine ne. Dezvață, Pe dinafară goi și pe
dinăuntru goi. A venit o țărăncă bătrână-n piață Și nu știe de ce și nu știe
drumul înapoi.

Iubire și pâine

Spune-mi dacă vii cu mine într-un sat ce n-are pâine Să ne raportăm
iubirea la nivelul cel mai jos, Unde anual se-amână porția de zahăr tos Și
porumbul pentru vite li se dă într-una mâine.

. Purgatoriul despre care spun că zi de zi mă cheamă Crucea grea a
umilinței și-a tristeții omenești, Ne va spune dacă totuși te iubesc și mă iubești
Sau a fost ușurătate și nu e decât reclamă.

Trenul foametei coboară cu țărani spre câmpie Saci de pâine și valize
pentru cei rămași în sat, Pâinea se va-ntoarce totuși de pe unde a plecat Ce va
fi cu pâinea noastră, vezi și tu că nu se știe.

Dar iubirea despre care am vorbit neîncetat Trebuie să se confrunte cu
această tragedie, București, 17/18 decembrie 1985

Nu cabrează taurul, nu mai cabrează taurul pe vită, fabricăm vițeei, ne-
angajăm să-facem tot, dar ca să mai fie și comunitatea noastră fericită foarte
fericită, faceți-le ochi, picioare, coarne, nări și bot.

Monta-l cea mai bună dintre ipoteze, '

Vitele o altfel de împreunare vor,

Taurul acesta nu mai poate să cabreze;

Nici măcar să se mai urce-n camion, să-l ia la abator!
Decembrie 1981 153 Arestați țărani în anul Domnului 1984
În județul Dolj
Au fost. Închiși 2 000 de tirani
Pentru că au delapidat circa 20 știuleți de porumb, În alte județe nu știu.
Totuși, în județul Dolj 2 000 de țărani, căpi
A 2 000 de familii au fost închiși
Pentru că au furat din câmpul lor câte 20 știuleți de porumb.
2 000 de familii din 'județul Dolj.
Cel puțin 2 000 de copii din județul Dolj
Atârnă de mila judecătorului,
Atârnă 'de mila primului secretar,
Atârnă de mila milițianului.
Lupta hotărâtă și organizată
A partidului nostru
Împotriva gravelor consecințe
Ale nrezeșei țărănilor în agricultură
Continuă.
Dacă vom fi cu toții lucizi și cinstiți
Și ne vom înhăma la treabă,
A; it apariția cazurilor izolate de țărani
Care lucrează în agricultură,
Cât și pofta lor nesăbuită de a mânca
Împreună cu ai lor porumb copt sau fieri
Vor deveni imposibile
Și cea mai mare molimă a agriculturii
Care sunt țărani *
Va fi stârpită.
Tovarășii, prin eforturi unite
Să debarasăm satele de țărani.
Să scăpăm agricultura de agricultori.
Să dăm o lovitură de moarte nivelului de trai!

Așa trecu viața noastră.
Așa se duse ea în paștele mă-sii
Și tot dădurăm și dădurăm
Și tot ramaserăm datori
Și tot plătirăm și plătirăm
Și creșcură impozitele
Și^acum veniră

Să ne numere poamele din pom
Și făgăduințele din gură
Și așa trecu viața noastră
Ca un recensământ falsificat,
Ca un glonte prin capul unui sinucigaș,
Așa trecu viața noastră,
Fără nici o adresă
La post-restant undeva
În haos.

155 A venit aseară mama venit aseară mama, ca-n romanța populară,
Oare te-a găsit acasă, oare mai știai că-l ea, AT-a venit ca să-ți aducă, a venit.ca
să îți ceară, A venit aseară mama cu broboada ei cea grea.

A venit aseară mama și-l atâta de-nstărită, tncât nici nu poate spune tot
ce are-ntr-adevăr, A-re astm, contracte, noră, pensie, nepoți, flebită și argint din
cel mai strașnic în sprâncene și în păr.

A venit aseară mama, bună seara, sărutmâna, A simțit că nu te doare și
că te-a și indispus, îi citeai în ochi căderea și-l vedeai în trup țărâna, A venit
aseară mama, s-o ajute cel de>sus.

A venit aseară mama, n-a mai apucat să-ți spună, Dacă vrei s-o iei la
tine, pentru cât va mai trăi, Că o dau afar-din casă, că la dâșșii în comună Fac
curat, dărâma totul, lasă brazdele pustii.

A venit aseară mama, a plecat în zori la gară, Cu broboada ca un plânset,
peste ultimul temei, Hotărâtă să te uite și în casa ei să moară, Când or omorî
cu fierul, cei ca tine, casa ei.

19/20 august 1988 Boiu Mare

Rmând minunatul exemplu al județului Dolj

. Depunem eforturi sporite

Întru a se termina o dată

I această faună rurală,

Tat de costisitoare,

Tat de încăpățânată!

'ovarăși, loviți fără milă în țărani,

Ovarăși, dărâmați-le casele,

. Stupați-le fântânile

I înștrăinați-le copiii.

Ia nu mai rămână sămânță de țăran

N tot satul românesc

Să vină numai partidul nostru în inspecție

Și să stea de vorbă cu atelajele,

Cu animalele, cu conducerile
Și să se înțeleagă odată pentru totdeauna
Că hpsa avântului real în agricultură
Se datorează în exclusivitate țăranilor.
Izbăvirea noastră este omul de tuci,
Dânsul care destituie, arestează
Și ordonă împușcarea,
Fie de-a pururi slăvit,
Coruri de îngeri
De până mai ieri erau țărani români
Care cântau în Cântarea României
Apleacă-se blând la fereastră
Unde tovarășul și tovarășa meditează
Cu capetele răzimate de calendarul ortodox
Ai anului 1907
În județul Dolj 2 000 de țărani au fost arestați.
Tovarăși din celelalte județe,
Urmați-le exemplul.
Pentru binele agriculturii românești
Arestați țăranii. |
Hai la lupta cea mare!
Hai mai repede!
Martie 1084

Pândarii

Aveam pândarii în sat ca din poveste, erau puternici, pregătiți de luptă,
voința lor, rămasă necoruptă și astăzi un exemplu viu ne este.

Hău, hău! „strigau, Hep. Hep!” ziceau cu toții/

Enind din sat, din vii și de pe arii, păzea și fi atent că vin pândarii, se
scuturau cumiții, ca și hoții.

Dar ei, pândarii, ei. cu băta-n mână, n-ar filovit pe nimeni niciodată, de
necorupt, în viața lor curată, mai adormeau la umbră, într-o rână.

Și ei știau că nu primesc ca plată mai mult decât țăranul din comună.

8/9 decembrie 1986

^"

M

Haita

O simplă-nțelepciune țărănească arată că-l normai și pe cinstite să ai și
câini, dar nu mai mulți ca vite, că altfel n-au pe cine să păzească.

Iar dacă-nlănțui câine lângă ei
De unde bani să-ți faci gospodărie?

Curând, în bătătura ta* pustie,

N-ai să mai ai nici cal, nici pom, nici pâine.

Doar un bătrân, crezând mai mult în pază decât în casă decât în turmă,
convins că hoții și în ziduri scurmă î. și înmulțește haita rea și trează.

Dar caii mor și vitele turbează și câinii îl mănâncă, pân-la urmă.

8/9 decembrie 1986 159 Acasă

Ce mai face mama, ce mai face tata? Ce se mai aude pe la noi prin sat?
Sistematizarea a dat totul gata? A rămas vreo casă cum s-a ridicat?

Ce mai faceți, totuși, ce mai e pe-acasă? Câinii mămăligă nu mai au la
stâni, Foamea strigă-n hornuri, setea nu ne lasă, l A fugit și fuge apa din
fântâni.

Au venit izvoare nemaîntâlnite, Nu mai sunt nici lemne pentru un sicriu,
N-au ce să mai taie, ruginesc cuțite, Pentru toată lumea s-a făcut târziu.

Cade drumu-n brazdă, pivniță-n țărână, Prin clădiri ciudate rătăcesc
țărani, Tractoriștii înșiși mari absențe-ngână, · Nu au motorină, dorm pe
bolovani.

Nici un fel de șanse, doar recensăminte, ' Mai frauduloase ca un pact
străin, Mint oficialii, toată lumea minte, Numai din minciună oamenii se țin.

Jăranii și mvățământul politic Dacă n-ar fi lecțiile

De învățământ politic

Din ziua de astăzi,

Eu nici nu știu

Cum ar fi reușit

Țăranii români

De-a lungul veacurilor

Să facă agricultura,

Să crească vite,

Să facă nunți,

Să crească nepoți,

Și să moară

Cu lumânarea aprinsă la cap.

Pentru țărani

Învățământul politic reprezintă

Totul,

Inclusiv restul.

Numai prin învățământ politic

A put ut înțelege

Și ultimul tovarăș din agricultură
Prioritatea ciocanului
În raport csecera.
Lată de ce,
La bisericile ortodoxe române,
Au început să apară acatiste
În care țărani se roagă la Dumne? Eu
Să le dea lor și copiilor lor
Măcar un pic de pâine
Și cât mai mult învățământ politic.
21/22 mlxe 1980

Doamne, ține-l bine echilibrul minții. Că murim de silă și de viața grea.
Sistematizarea ne-a ucis părinții. Dar măcar copiii să-l salvăm de ea.
L apriue 198s

U. Poezii cenzurate

Cui să le mai spună, cui să se mai plângă? Toți își simt ființa dusă în sistem, învățatusă tragă înspre partea stingă, Toți de toți cu milă nemilos sextem.

Ce mai face mama. Ce mai face tata? Cum mai poartă dâșii vârstele compact, Dacă le vânează statul beregata Și îi fură cinic fiece contract?

Ce mai face satul, moare fără urme '.' Mama și tătucul unde-s chiriași? Am aflat că-ai noștri vin lunar în turme Ca, pe bani. Să fure'pâine la oraș.

Sistematizarea ne-a ucis strămoșii, Urmele din sate căinii ni le-au șters. N-avem nici morminte, numai steaguri roșii Către celălalte fluturând invers.

Ce rriai fac părinții, Dumnezu să-l ierte? Ce mai face satul? A murit de tot? Foaie veștejită dintr-o foaie verde Că țărani țării totuși nu mai pot.

Pentru totdeauna, vouă. Sărutmâna. 'Sistematizarea ne-a și scos din minți. Nu ne mai rămâne azi decât țarina Și nesistematic dorul de părinți.

— Iii educați ca în străinătate În satele lor?

— I dramele veacului douăzeci; u există o singură cheie franceză.

>

; i deși poate că aici, în țara mea, Lăcătuși de o infinită subtilitate Au lucrat o cheie curată. Valabilă pentru mult mai multe uși Decât alte chei, Doar pentru a fi drept cu voi Sunt aspru cu mine și reiau: lai să zicem că noi nu putem avea decât cheia ușii noastre. Vi eu merg și mai departe și spun Ta această cheie a mării noastre uși spre lume Această cheie a situației Mu trebuie

uzată la uși mici, La case de bani, la serviete diplomat Și că și ea are. Nevoie de cheile, ei Pentru că țăranul să facă agricultură. Cât vom mai suporta noi pare Tirania unei gândiri geniale. Din alt veac Semănând strâmb ogoarele veacului nostru? Cunosc conceptele de largă circulație%.

Ale lumii mele. · Cunoșc deștalizarea, demaoizarea, Eu îndrăznesc să vă propun demarxizarea. Adică eliberarea de Marx prin Marx însuși, însușirea dialecticii și renunțarea la canon. Știu că vorbele mele nu sunt poezie, Nici aici și nici în alte împrejurări, Dar prefer adevărul crud, Prefer licărirea rece a cuțitului care taie pâinea Să-o dă copiilor f lămânziv

Oricărei străluciri calde, oricărei poezii ornamentale °a spunem adevărul!

Marx șf muncile agricole

Nu există, vă spun asta precis,

O cheie franceză pentru toate ușile.

Nici Marx nu mai e o asemenea cheie franceză.

De la caz la caz, ușile se deschid

Cu chei potrivite numai lor.

Nici Lenin nu e o asemenea cheie franceză.

M-am gândit mult la diferența"

Dintre ce vorbim noi și ce facem noi,

Nu mă mai ocup aici de minciunile altora.

Ele sunt incluse în prețul numelui lor.

Mă ocup de noi înșine

Pentru că noi înșine am propus

Analiza lumii.

Uite, de exemplu, situația agriculturii.

Ea este excelentă, ea este din ce în ce mai bună, j Atâta doar că grâu mai mult produc americanii.

Atâta doar că și carne mai multă e dincolo.

A spune că agricultura trebuie să fie socialistă e una Și a. arăta ce se cuvine agriculturii

Baltă;

Și mai vin și zic:

Bine, bine, facem noi agricultură socialistă, împrumutăm noi grâu de la americani,

Sunt cozi cât străzile când este carne la alimentară, Dar unde sunt țărăanii-țărani?

Cu ce ajută ideile teoretice ale lui Marx

Agricultură?

Pe țărăanii fugiți pe șantier'?

Femeile ne iubite cu anii?

T «face casă. După legea sistematizam, Pune merge să-și ia de la o brutărie comunală; Arolo nu găsește și pleacă târâș pe bicicletă la oraș și nu știu dacă 'ânsuși Marx, de-ar fi țaran roman, Ar prefera să-și cumpere o carte a sa

Sau pâinea respectivă, «
S-o pună grijuliu pe port-bagaj
Și să o ducă-n sat familiei și sieși.

I 64

De la Marx și până la satele iertate de datorii E o distanță de guri flămânde: De la Marx ·

Și până la părăsirea Munților Apuseni de către țărani E p distanță fierbinte, pavată

Cu capete tăiate de țărani români.

Karl Marx și-a făbut datoria, Marele lui impuls, a clătinat lumea. Multe gratii s-au îndoit din dorul de Marx, Multe închisori s-au prăbușit din ideea de Marx Și alte închisori au apărut din ideea de Marx și alte gratii au izvorât Peste lume și peste om. Nu-l acuz, îl citez. Nu-l minimalizez, îl salut.

"Nu-l defăimez, ci-l invit la muncile agricole, Odată cu studenții și militarii români. Din Marx nu crește pâinea, cresc idei. Superba lui trufie de-a răsturna o lume ș*a-mplinit, Orgoliul lui că lumea poate fi schimbată Pornind de la un gând Fie 'slăvit.

Dar Marx arată chiar prin fapta lui Că însuși poate fi o victimă; a descoperirii sale, Marx victimă a marxismului.

Căci de îndată ce mecanismul istoriei este dezlănțuit Cine l-ar putea opri? Agricultori, iubfți-l pe Marx Și arătați-l cheia voastră La ușa altui veac Unde zăvoare încă Se opintesc să țină Suflul vital, nebun, al revoluției. "

Pe 250 de. Metri maximum

Umbra lui Marx, ca un țaran batrm,

De parcă muntele în ea se. Roagă, Plecându-și blând genunchiul nendoit.

Isus să se ridice pe pereți

Și noi, văzându-l luminată frunte,

Să ne simțim un fel de munte-n munte

Pentru poporul nes tru de Râmeți.

Măicuță, adă-rni apă de izvor, Că altceva nu îndrăznesc a-ți cere, Toți Apusenii și un pic de miere și-ncolo * simt că aș putea să mor.

Icoană

Măicuța pune sfinții pe pereți Și coasa în pășunea de pe munte Și,
împotriva xdogmei noastre crunte, Păstrează creștinismul la Râmeți.

Când te întreabă sumbri polițiști, Răspunde-le cu milă, fără nume, Că nu
doar Marx și Lenin vin pe lume și că în asta suntem optimiști.

Tot ce e strâmb și silnic va cădea Și vor intra deplin în întunerici
Dărâmătorii cinici de biserici, Dar la Râmeți va fi mereu ceva.

Că v-ați cărat pământul de la 'șes Să faceți piatra aspră să rodească Și ați
crezut în Țara Românească Atunci când ea n-avea un înțeles.

Măicuță, învierea la Râmeți M-a retrimis ca pe-un copil acasă; O vorbă de
întoarcere îmi lasă 'Și spune-mi ce necazuri mai aveți.

Biserica pe care-o ați clădit îmi e așa de sfântă și de dragă, "um nu a fost
nici fericirea elorlaâte categorii sociale. Mici o dictatură miri bună, nici ^ bună
numai libertatea.

A valorilor,

Uite. I-u plouă,; He, nu ninge

Uite, seacă fântinile.

„n Le, nu mai merg nidi hidrocentr) l>

— A toate pleacă de la întârzierea r! Acțiunea de reînființare. · chilibrului
lumii. -; iose numește. Țăran.

. Re-l ui e coadă la alimentară.

Pledoarie pentru reînființarea talanului Mi-am'dat seama tot mai mult,
trăind în mizerabila situație a pieții alimentare române că singura soluție l - '
este reînființarea țaranului.

Liniștea muncitorului

Nu se poateJpaza

Decât pe reînființarea țaranului,

Cumpăna orașului se va frânge

Fără cumpăna satului,

În fiecare an fericirea se amână

Și mi-a spus un om

Că seacă fântânile,

Apa fuge de la noi,

Unde fuge apa de la noi?

Întrebați-mă și căutați-o!

E secetă dintr-un exces industrial

E secetă dintr-o nejustă desconsiderare

A problemelor pământului,

E secetă și vva fi moarte, mi-am dat seama și vă spun aceasta,

A mai cârpi societatea <hi mici rezolvări parțiale e inutil

Între dictatura proletariatului și secetă este o strânsă legătură; "~

Dar vai, nici dictatura proletariatului nu a fost fericirea proletariatului,

171 Cose în munți Deodată drunum munte și caii pe cdâine, cinci cai de-un alb năpraznic ca o ninsoare-n șei și-a tot stăpânitoarea senzație de bine și casele spre munte cu uși fără de chei Vechime românească, mai mare decât ceasul, nemăsurare sacră, într-un recurs la munți, pe-aici pe unde lașii nu-și pot întinde pasul și civilizatorii nu pot întinde punți.

Cresc pilcuri mari de bivoli din vale către creastă, pășunea le ajunge, cer uneori noroi, nu vând pe cinci Austrii priveliștea această, că-l jumătate-afară, că-l jumătate-n noi.

Natura este astăzi ca niciodată verde și lăstărește totul, masacru vegetal, măcar acostă vară nebună n-o Vom pierde și să ne fie viața cât fuga unul cal.

Cai albi ca nicăierea spre Vârciorog, pe pante și bivoli negri urcă în tandru contrapunct, spre taurul de smoală ce-nghesuie amante, dar totul și la ele, e un amor defunct.

La trebi utilitare suntem chjemați cu toții dați dracu procreerea băgați-vă în jug,

Moment

M-am întors cu fața spre lună sângele căprioarei strălucea pe botul fiarei
21 august 1988 Blidari

L

Contrar ideii triste că se vor stinge sate, ca munții vor rămâne pe totdeauna goi,! A Vârciorog ideea aceasta nu se poate >i prin zădărnicie și peste nedreptate ·u prețul vieții urcă din munte case noi.

Arue 1989 Vârciorog

Soțiile să-și. Tmă cu bici de glezne soții, aceia care încă mai au un fier de plug Dantot natura vine și le rezolvă toate, amurgul face pace și zgomote se șterg, se-ntoarce către casă. Spuzit de libertate, copilul ce fugise în lume cu un cerc.

Aici, în sat. de munte aș vrea să dorm o moarte și să mă scol cu milă în veacul următor. Să văd cât veți ajunge de-aproape sau departe, să dau o fugă-n munte și-apoi din nou să mor.

Dar caii albi" probabil că-s raportați ca negri și bivo! li-n registre s în t poate dați cu var. atât mințim cu toții și-atâta de integri am devenit în ziua cu stil reglementar.

Deocamdată trecem răsând din stare-n stare,

Și verde este iarba întinselor pășuni,

A nins în caii aceștia zăpezi scânteietoare, iar bivoli țin noaptea sub piei, masivi și bruni, Raț bune-rele toate, dar cel mai mult contează nă/receren dreptății prin furci de paradox, ci fapHil că în munte mâi este țara trează. Și că se niai aude un clopot ortodox.

Vechime românească plătită chiar cu mersul.

Definitiv al nostru, de scârba lor, În munți ici unde contactul direct ru rjnr'prsu]? Simte ia botezuri, la moarte șija nimțâ.

Dar ei cu toate astea s-au-deprins.

„Salut, mă, vere!” „Hai noroc, măi Ioane !.”

Vor mai veni de-acasă vreodată, Cu sacii plini de pâine vor pleca, Vor spune toți că da, va fi ceva și-o să se-ntâmples când o să se poată.

Și vor îmbătrâni și dâșni mâine Și iiii, care-atât de multe fac, \par li vor zvârli mai mulți în câte-un sac Și-l vor trimite-n sate ca pe pâine.

L I O

Peroanele cu pune Peronu-l plin de pâine care pleacă, Sunt saci de pâine care se întorc Spre-a fi-mpărțiți între țăran și porc Și cumpăna e, tristă și săracă.

Mereu «o-ntâmplare excesivă, Mereu e un acord și-un dezacord, Pe tot peronul Gărilor de Nord Țărani" cumpără ce ei cultivă.

Plecați de ieri or să ajunsă mâine

Și drumul pâinii iar va fi pe drum,

Ce bine le miroase lor acum,

Când dorm trântiți pe-un relief de pâine!

Se va găsi. Și-o cale mult mai dreaptă, Cum stau acum, departe de pământ și-atât da reci și de străini își sunt! Degeaba crește grâul și-l așteaptă.

În ei tresare inima infirmă Când pleacă mulțumiți din Btjcarești, Purtând fantoma pâinii strămoșești, Precum și ea e scrisă strâns pe-o firmă.

Îi fluieră inspectorii de persoane, Le mai confiscă punea câte-un ins,

L?

— P-e-jr

Dumnezeii mamii lor Celor ce pe noi ne vor.

Uite» veacu-l pe final, ^Mai renaște-un ideal, i cu rost și fără rost, ·Noi mai credem în ce-a fost.

[Noi mai crederrHn copii i în ceea ce vom fi, că omul om va fi într-o zi, ce sfântă zi.

Tot ce-l vraise pe la noi JPunem grabnic înapoi. Tot ce-a fost colhoz hilar a fi braț de gospodar.

Tot ce au stricat cei proști Măine n-ai să mai cunoști, Vindecăm din rădăcini Instituții și grădini.

Facem stat cum altul nu-l, Om stăpân pe casa lui Fii ai muncii uriași, Nu popor de chiriași.

Și când ceasul vă bătea Să putem și noi striga, S-aveți grijă de Carpați Și de patria de frați.

23 august 1983 Parvg

^n veni o zi Nu-l o zi ca altă zi, Din ce-am fost, noi tot vom fi și-ntr-o clipă de noroc Punem patria la loc.

Iar vor fi țărani pe câmp. Va fi drept tot ce e strâmb, Iar vor fi români în munți, Vor fi tineri cei cărunți.

Va fi sfânt tot ce-a fost sfânt și iar vom avea pământ, Cale bună, venetici, Qu-te, Lenine, de-aici.

Du-te, dragă, la calmuci Unde-ai vrea tu să te duci, Du-te, Stalin, unde-oi vrea Și mai bine-n mumă-ta.

Prea ne-ați omorât pe noi Și ne dârați înapoi, Prea e neamul nostru trist Sub bolnavul steag'țarist.

Noi avem popor popor Și nu stat multicolor,

O ceață se ridică din câmpul otrăvit Ca dintr-lfn porc de rasă având pneumonie. Minciuna adevăruri pe dinafară știe. La plugul vechi se află o cruce, nu cuțit.

Iar eu la toate-acestea nu m-aș gândi deloc De n-ai fi tu. Aceasta, ce mi-ai intrat'ân soartă, Privesc cu două lacrimi iluzia mea moartă Aceste triste sate iemând f ară, noroc.

Mi se sfârșește gândul, mă pierd în propriul glas, Simt în urechi vuire de sânge-n fel și feluri Când mtru-n'sat ca într-o zidire de bordeluri, Din visul purității doar tu mi-ai mai rămas.

Mă uit la tot ce trece și-mi vine-atât de greu Să văd pierzându-și drumul sfoasele virgine Și mă gândesc la tine, iubita mea, la tine, Ce-ai fi de n-ai fi astăzi zidită-n trunchiul meu?

Coșmar cu un sat

Copii de întuneric ai unei lumi de somn, Aqum vă poartă jalea de-a vă fi dor prin sate; Fecioare dulci, vulgare, eu pulpele umflate, Băieți care au jaful în inimă ca domn.

Copii de întuneric ai unei foste lumi, Fecioare pervertite, băieți dospind în' vicii, Cu toții dând târcoale, mormânt sub steaua fricii, ' Când epoca se-ncheie la nasturii postumi.

Acum, când merg pe drumul spre fostul sat al meu, ' Văd pilcuri noroioase tălăzuind pe cale, Mânjite și trădate cortegii nupțiale La pâinea otrăvită hrănindu-se mereu.

^

Mi-e dor de o poveste cu doi iubiți curați în care ea nu-ți joacă plăcerea ca pe-o minge, De-un sat al amintirii în care parcă ninge, De o inexistență, mi-e dor fără de saț.

Prea des se-aude ritmul urâtului coșmar, Cu târfe terfelite și cu băieți de silă, De-urm*vine să-mi tai capul cu secera umilă Ce-o regăsesc la lumea de azi atât de rar.

Țăranul faeonii

Are aproape o sută de arii, l

E bătrân și e chior,

Face parte dintre milioanele de țaranf

Care-au luptat pentru tricolor.

Fn primul război mondial, în al doilea război mondial, A dat tot ce-a avut Acum nu mai are decât trecut; Pământul ll-au luat La cooperativizat, Copiii i i-au luat La industrializat.

Merge în baston,

Privește cu jumătate de privire uimit,

Îl cheamă Ion

Și-și întreabă rudele

Ce are de mințit

Începe să spună

Că rânduiala e bună

Că bravii conducători sunt bum

Din moment ce pensia

El nu și-a primit-o de șase luni.

Și asta se uită, nu se mai știe, Cu pensia lui Și-a celorlalți nenorociți Dacă mai pui și mai pui Poți un cadou să-ți trimiți.

Când va muri, într-o 71 Țăranul veteran și chior Statul nostru mândru va fi Și-l va rămâne dator, De șase luni nu are Nici măcar, Mizeria strălucitoare Făgăduită lunar.

Adevărul e

Că și el s-a cam iăcomit Și nu se știe de ce ' A trăit așa, la nesfârșit,
Moartea i-a făcut oferte I-a arătat cărării, Dumnezeu să-l ierte Pe toți hoții
vieții lui.

Năswud, 5 iunie 1987, Noi credem în ei

Ca în cel mai mare dar"

Zice el, din moment ce are (Și țara îi rămâne mereu datoare)

O sută treizeci lei pensie lunar.

N-are lemne pentru la iarnă,

Dar nu poate vorbi,

Nu știe cine-l toarnă,

Dintre strănepoți, dintre nepoți și copii.

Că mdsul înțelege

Că dacă ai rude multe

E o lege,

Măcar unele să te asculte

Dar nu în sensul tradițional

Ci în sensul securist.

Să te asculte

În ce hal .

Ești tu de anticomunist.

Are o sută de ani

Și o sută și ceva de lei pensie lunar E unul dintre numeroșii țărani, De
care n-are nimeni habar.

Un grangure mare mi-a spus Descărcându-și gușa de venin: De-aia nu i-
o dăm, fiindcă în plus Ce să facă el cu-atât de puțin?"

Dintr-un front A plecat pe-al doilea front C-așa e viața țăranului tont, El e
mereu la datorie

Spre-a ne fi cu forța confiscate, ' Actele țăranilor români.

N-avem pâine. Lemne și bucate. „Iar. Flăminxi și goi” ca niște dini. Țineți
minte, oameni cu lacăte. Că mai mult de-atât nu se mai poate, Stingerea
țăranilor romani!

Nu veți mai avea pe cine ba. Ltj, Nu veți avea aer în plămâni, Vom intra-n
pământ. cu tot cu șa. Țe, Să vă dăm și pensii și bucate, Patria țăranilor români.

Năsăud, 5 inuie 19Ș7

Cerfere

Am voi și ribi dacă se poate Să-l rugăm pe-ai noștri noi gtâpâni Să ne d»
a. eventual, în rate. Pensia de patru poli jumate, Pensia țăranilor români.

Frate nu mai crede către frate, Ne purtăm și noi ca niște. Câini. Și milițianul bine bate Spatele și palmele crăpate Oasele țăranilor rofnăni.

Prin legende trist falsificate, Pe minciuni nevoia ți-o îngâni. Doamne, dă-ne totuși ee? E poate. Dreptul de-a trăi la noi În sate, Satele țăranilor români.

Ne-ați luat pământul pe furate. Ne-ați legat de glezne și de miim, Ceapeuri sărăcite toate. Tot ce-am dat pe totdeauna dat e, Viețile țăranilor români.

Noi am dus războaiele În s
Și-am venit, dac-am veni1: bătrâni.
Actele ne-au fost eliberate

Dar e tot alb
Bivolii niciodată nu se revoltă
Niciodată nu vor alte condiții
Decât cele pe care le au
Ba chiar de multe ori
Când au ceva
Doresc mult mai puțin decât au
Ca dovadă plăcerea de a se înnămoli.
Șoseaua de pe malul Someșului
E plină de căruțe trase de4 bivoli Bivolii sunt la modă.
Mai înceți, mai greoi
Ar fi poate vremea
Că șoseaua aceasta. *
Să urce de-a dreptul în societate,
Instaurarea acolo
A bivolilor în locul oamenilor
Ar rezolva radical situația.
Cu simpli boi
Nu se poate face mare lucru Trebuie bivoli adevărați Injecțați de plăcerea noroiului.

15 octombrie 1988 Năsăud Ilva Mică

Nevoia de bivoli
Căruțe cu bivoli
Nenumărați
Trec pe șoseaua de lângă Someș
Mai sunt și vaci
Mai sunt și cai
Mai sunt și bătrânii țărani
Cu frunțile lor încrețite

Și mâinile lor
Încă neunite pe -hartă
Dar mai ales bivoli
Animale semnificative
Ale perioadei istorice
Pe care o trăim.
Nu bat din picioare
Nu merg repede
Le place noroiul
Nu provoacă milă
Și anunță în permanență
Venirea nopții
Nouă nu ne trebuie
Caii care-se pot ridica în picioare
În hamuri și care
Sunt o adevărată primejdie
Pentru siguranța circulației rutiere.
Bivolițele și bivoli
Își înțeleg menirea
Laptele de bivolițe e cel mai gras

I

Puteau și ei prielnic recunoaște că pot J u era pe orișice ogor, 18J

Țăranii sunt problemă capitală, prin fabrici, prin uzine și prin oști. Acum în salopetele de gală nici nu mai poți deloc să-l Dar ultima și groaznică-ntâmphuv e că acești scaieți de bolovani, mascați urban acuzăm gura mare țăranii care nu mai sunt țărani.

Jăranii vinovați

Țăranii nu au ținere de minte, ' țăranii n-au pământ și n-au cuvânt, ei au lăsat și case și morminte și-acum în-slujba amneziei sunt; f Țăranii poartă vina pentru toate, că n-au rămas să dârdâie de frig, să n-ai6ă nici lumină, nici bucate, Să' nici să se gândească la câștig.

Ei trebuiau să fie ca-n legende, să șadă în picturi mâncând vopsea și când i-ntreabă inși din parlamente să tacă sficios, așa se vrea, De ce-au plecat când li s-a spus să plece 9 De ce n-au stat deși au fost goniți? Țăranii poartă-n ei fără-de-lege, ei trebuie; găsiți și-apoi scopițf, Să li se piardă urmă și sămânță, să nu mai dea vreunor copii nărav, să-nvețe cum la toate se renunță când vrei să fii un mort. Curat și brav.

Țăranii și-au lăsat, pământul vraiaște, I[^] deși știau că nu mai e al lor,

Ați fost și concesivi și buni și darnici, Dar v-am avut aici, la noi în mâini.
Am construit și noi o lume nouă, Dar noi în ea n-avem măcar un loc, Așa
că nevoind s-o dăm prin două Și nici să-l punem țării noastre foc, Mințit; și
înșelați, depunem acte, Depunem salopete și ce vreți, Carnete, buletine și
"contracte Și pensia întregii noastre vieți, Ca mâine-n zori, când rouă blând se
lasă, Uitând tot ce-am făcut și tot ce-am frânt, Cu primul tren luând-o către
cqsă Aminte să ne-aducem de pământ.

Demisie

Suntem țărani și ne e dor de casă, Destul am pribegit și-am pățimit.
Vrem să ne-ntoarcem mâine-n zori acasă' Cu primul tren și cel mai prăpădit.
Cu mâna noastră ce plângea în brazdă Și-n salopete fără ecuson Noi am
făcut orașul dumneavoastră Și v-am închis în case de beton.
Ne-am prăpădit vieți pe șantiere, în fabrici am muncit ca niște robi; Acum
pământul ajutor ne cere, Că e bătrân și nu va-mar da snopi.

J

Ne e destul, v-am' construit orașe, V-am așezat cum am putut sub scut,
Am ridicat uzine și baraje, Murind și noi precum ne-am priceput.
Am rezistat'pe fulger și pe moină. Ne-au cotropit păduchii prin barăci,
Acum ni-l dor de tindă și de doină, De azima natalei noastre păci.
Rămâneți sănătoși, stăpâni slugarnici, Ne-am săturat de viețile de câini,

Să strice lucrarea noastră
N-ar fi reușit cum au reușit
G În du rile noastre bune conduse rău:
Victoria suprarealismului
A corcit toate ființele, '
Un zoolog schizofren a confiscat
Caracteristicile
Și ne-a făcut pe toți să aparținem
Unui animal unificator,
Un singur altoi s-a dovedit suficient
Pentru a veșteji toată botanica Universului: Primeam cărți poștale din
secolul 19 Despre cum trebuie să trăim noi, în secolul 20
Dintr-un taur și dintr-un toreador
Un ideolog versatil
A construit o dialectică, ·
Iar din ideea de egalitate

Perceptori-'ireductibili au jefuit satele

Ca să ne facă1 egali de săraci.

Am: fost duși tot dintr-o aceeași Participare la funeraliile logicii Pe o bucată de pământ Să o săpăm.

Pe-acolo râul trebuia să meargă Spre mare și după ce am-murit cu zeicile de -mii, Cineva a văzut marea venind 13 Foezii cenzur

Suprareolism

Aici șezum și plânsem

Căderea în desuetudine a logicii.

Degradarea ei,

Demodarea ei,

Demonetizarea judecăților drepte,

Aici petrecurăm pe ultimul lui drum

Raționamentul

Și duș a fost.

Aici învățară copiii noștri Că nu e moral ce e moral Ci e moral ce le servește Într-o clipă oarecare.

Aici petrecurăm eu hohote de răs Pe ultimul lor drum Pe ultimii noștri clasici.

Aici șezum și plânsem.

Aici ne șterserăm de laerirm

Și -mersem mai departe.

>

A urmat coborârea suprarealismului În realitate. Dacă Luciferi geniali Ar -fi voit cu tot dinadinsul 195 Țăranul chiriaș din Măldâieni Cu trupul ca un rug de carne vie în care lanțuri roșii au pătruns, Țăranul s-a întors din pușcărie Și bărbierit și îmbăiat și tuns.

La șaizeci și doi de ani uimit privește, Pe cei ce l-au bătut și l-au închis Și-ntreabă speriat și românește: De ce pământul lui i-e interzis?

Cu un buldozer i-au venit la poartă Și i-a primit istoric și tăcut Și, fără martori, cu-o subtilă artă, Apoi, milițianul l-a bătut.

Și ca să scape dâșii de osânda Tot lui, pe loc, i-au întocmit dosar Și-acea comună tristă și flămândă A mirosit a lacrimă de var.

Așa a pățimit țăranul Ciucă Neprotejat de mila nimănui, Un om, cu trupul mare cât o nucă, Atunci când apăra pământul lui.

Și-apoi, când, tuns chilug, îl întrebară Ce-ar face dacă un servici i-ar da,

Asupra uscatului,

Căci nimeni nu se gândise la asta.

Am măcelărit caii

Și azi avem nevoie de cai.
Am părăsit vitele
Și astăzi nu mai avem lapte.
Am disprețuit ciobanii Și astăzi nu mai avem oi. Am ușuit țărani din sate
Și astăzi piețele sunt pustii.
Am ars cărțile
Și astăzi nu le mai putem tipări;
Am murit aiurea
Și azi nu mai putem reînvia.
Aici șezum și plânsem O lacrimă convențională în prima dimineață
illogică A Universului.

197 Problema țărănească

Poate că, până ia ora Când veți desface plicul Cu această scrisoare,
Problema țărănească Va fi soluționată într-un fel sau altul: Ori nici nu veți mai
ști -Ce sunt aceia țărani, Ori veți fi țărani și voi Și vă veți bucura: Că vorbim
aceeași limbă.

Aflați, dragii mei Că problema țărănească

A fost la fel de gravă

Ca și problema atomică.

Pentru noi, românii,

Dar nu numai pentru noi, românii, '

Ci și pentru toți. Vecinii noștri

De pe acest pământ

Căruia ne-a fost rușine

Să-l spunem pământ,

Dar el tot pământ a rămas, "

Problema țărănească

A fost cea mai grea,

De câte ori a căzut Acest subiect Pe tezele liderilor, De tot atâtea ori

El a răspuns că ar voi să moară Acolo unde e moșia sa.

Dar dacă țara te-ar chema ia oaste Te-ai duce, infr[^]actorule înfrânt?

Cum m-am hiai dus, iertați de vorbe proaste. M-aș înrola pentru al ei
pământ.

Și taâ-său care-a luptat În Primul Și el care-a luptat apoi în Doi, a. u
fost întotdeauna anonimul Chemat urgent în vreme de război.

Apoi își înflorește pacea anii, Ies În lumină marii. Precupeți Și-ntr-un
abuz istoric pierd țărani Pământul pentru care-au dat și vieți.

Dar Ciucă-l liniștit, țăranul știe Că or să-l dea pământul înapoi. Când,
neavând soldați în bătălie, îl vor trimite iarăși în război.

În baia de ulei î armelor politice Și în epoleții tuturor polițiștilor Se află
sudoarea de tarari Și cel mai adesea Și sângele de țaran, '

Și nu s-ar fi lipit filă de filă;

Ca să iasă o carte de istorie;

Dacă nu ar fi fost sudoarea țaranului

Și sângele țaranului.

Toate locomotivele merg cu sânge de țaran

Când nu merg,

Mașinile nu merg e'u benzină.

Când merg,

Merg du lăcrima de țaranca ' Pe care-au părăsit-o copiii.

Între Dumnezeu și demon

Recunosc o singură treaptă ierarhică —

Țăranul.

L-am văzut când eram mic

Plecând cu calul la câmp

La trei dimineața.

Mi-a năzărit toată copilăria

Fața lui nebărbierită

Și preatimpuriu săpată

Pentru seninele morții,

Cum bea în capul locului

Apă caldă din boața

Și cum mânca niște ciorbă de dragavei

Încălzită la soare

Și mămăligă vârtoasă.

Îl știu intorcându-s[^] seara acasă.

Și mai oprindu-se cu oamenii,

Cu ai bătrâni,

Care rămăseseră în sat,

Să întrebe ce mai e,

Cum mai e cu politica,

Nota lor a scăzut.

Pentru țărani n-au existat

Decât două șanse:

Ori să tacă,

Să facă,

Să fie umiliți

Și să moară de foame,
Ori să se revolte,
Să fie însângerați
Și să moară de pedeapsă.
Problema țărănească
E singura problemă nerezolvată
De la începutul lumii
Și până azi.
Niciodată țărani n-au trăit,
Așa cum meritau să trăiască.
Totdeauna țărani
Au fost considerați
Mai ieftini
Decât produsele muncii lor, '
Rareori țărani
Au avut alt destin
Decât cerealele,
Altă viața
Și alt ritm de supraviețuire.
Ei au murit repede, Ei s-au consumat repede,
Dar în toate cotloanele civilizației,
În toate articulațiile saltului înainte,
În toate arcurile mașinilor luxoase,
În structura rachetei continentale
Și în retorta farmacistului,
În industria electronică
Și în comerțul cu cosmeticele,

Orice-ar fi.

Orice s-ar întâmpla, · · Nimic nu e rezolvat definitiv Dacă nu e rezolvată
Problema țărănească.

Mihai Viteazul n-are mormânt Pentru că n-a avut țăranul român r
Pământ.

Problema țărănească · ·

E problema celor mai cuminți · ·

Dintre oameni,

Care nici după ce au trecut.

Prin tot felul de școli ale hoției, N-au învățat să fure. Și aii fămas la
cheremul forțelor naturi./

Și al comitetelor de stat pentru planificare.

Această primă scrisoare
Pe care v-o scriu.
Dragii mei,
E o rugăminte:
Nu uitați problema țărănească.
Știu că nu se va rezolva niciodată.
Știu că ea va părea mereu
O chestiune minoră. Breaza 7/8 martie 1985

Dac-a mai venit -vreo ușurare
De Ja București
Și afJind în fiecare seară
Că nu a venit nici o ușurare
Și așteptând limpeziri
Asupra cauzei lui
Dinspre norii politicii internaționale.
Și amăgindu-se cu o geneva
Care nu mai te'inina
De împrăștiat amăgiri.
Și l-am văzut încărcat
În gazuri infecte,
Cu cătușe la mâini,
Plecând spre pușcării necunoscute
Ca să i se piardă urma.
Să se distrugă aluatul satului românesc;
L-am văzut pe acest țăran
Care murea aproape În fiecare săptămână
De sânge râu,
De încurcătură de mațe sau, '
După perioada cu pușcăriile.
De plămâni.
Au trecut peste el
Toate reformele
L-au călit
Toate reformele.
L-au făcut impenetrabil
Toate {7estile noi L-am iubit

SFÂRȘIT

